SOLDATUL

Nr. 201 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | Foaie de lămuriri și informații pentru ostași | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

ETALONUL MUNCĂ

Sărbătorirea muncitorească de la Brașov, despre care am făcut relatare în numărul nostru trecut, a fost o vie exemplificare a principiilor călăuzitoare în statul naționalist, pe care regimul Mareșalului Ion Antonescu le proclamă și le aplică. Au fost decorați cu ordinul „Serviciul Credincios" 42 de muncitori, cari în această epocă de mari eforturi de productivitate pentru satisfacerea nevoilor armatei s'au dovedit cu deosebire vrednici și pătrunși de poruncile vremii, iar alți numeroși muncitori harnici au primit distincțiuni și premii în bani din partea oficiului muncitoresc „Muncă și Lumină". Tot cu acest prilej s'a înmânat dotația de câte un milion lei în titluri de Stat, muncitorului mutilat de ambele brațe Bobincă și văduvei cu doi copii rămasă după fapta de eroism muncitoresc a decedatului muncitor I. Giurgiu, în aceeași împrejurare.

Aceste fapte sunt cea dintâi aplicare a formulei etalonului muncă în ordine socială. Dacă pentru bravura de pe front sunt distincțiile militare, decorații și înaintare în grad, și dacă pentru invalizii, văduvele și orfanii din războiu s'a creat Casa Recunoștinței Neamului să le poarte de grijă, guvernul de dreptate al Mareșalului a avut aceeași grijă față de muncitorii din uzine.

Munca a înlocuit cu succes, în ordinea economică, etalonul aur al vechilor concepții de viață. E un principiu, care dă roade, fiindcă el are la temelie lui ideea de dreptate socială. În cuvântarea pe care a rostit-o la Brașov, d. prim ministru prof. Mihai Antonescu a lămurit acest lucru esențial în noua organizare a vieții naționale, spunând:

„Statul de mâine va fi un stat de muncă, în care dreptatea socială va așeza în rosturile și în drepturile profesiunei lui pe fiecare, după munca și meritele sale".

E în această îmbinare de idee și faptă garanția că jertfa celor de pe front și munca celorlalți de acasă, nu se risipesc în zadar. Când rodul acțiunei noastre militare va fi copt și ostașii se vor întoarce biruitori la rosturile lor pașnice, acasă vor găsi rânduieli noui, satisfăcătoare și drepte, pe măsura jertfei lor de acum. Căci ceea ce s'a statornicit la Brașov e faptă durabilă și cu efecte binefăcătoare pentru totdeauna. D. prim ministru Mihai Antonescu a precizat a ceastă obligație a Statului naționalist în cuvinte cari nu sufăr nicio altă interpretare: „Dar nu numai azi — a spus d-sa — ci și mâine va trebui să punem la temelia Statului munca națională pentrucă lumea se așează pe baze noui".

Această zodie nouă s'ar putea numi zodia etalonului muncă.

D. I. Cucu

Cămila a devenit un docil tovarăș de muncă al ostașului român pe frontul Stalingradului (P. P.)

M. S. REGELE INSPECTEAZĂ UNITĂȚILE DE PAZĂ ALE LITORALULUI

Decorarea marinarilor români și germani cari s'au distins în luptă.- Solemnitatea de pe bordul N. M. S. „Regina Maria"

Vineri 17 a. c. Majestatea Sa Regele Mihai I, însoțit de Domnul General Constantin Pantazi, Ministrul Apărării Naționale, Colonel I. Codreanu, șeful Casei Militare Regale, col. adj. Brătănescu Mircea și lt. col. adj. Marcel Olteanu, a sosit la Constanța pentru inspectarea unităților Marinei Regale Române.

Majestatea Sa Regele a fost întâmpinat pe aeroportul orașului de d-nii: C'Amiral adj. Păiș, ministrul Marinei, C'Amiral Ion Georgescu, general Sova, comandor Paul Zlatin, comandor Gadow din Comandamentul Misiunei Navale Germane pe Marea Neagră precum și de toți reprezentanții autorităților civile și militare locale

Dela aeroport Majestatea Sa Regele împreună cu domnul ministru al Apărării Naționale a plecat direct în inspecție. Au fost vizitate în cursul dimineții o baterie grea română de coastă, o baterie germană o baterie anti-aeriană și unități de hidro-aviație. Suveranul s'a interesat îndeaproape de organizarea și activitatea unităților. Majestatea Sa a asistat apoi la o demonstrație executată de hidro-avioane românești

Pe bordul N. M. S. „Regina Maria"

La ora 12 inspecția unităților de coastă fiind sfârșită, MAJESTATEA SA REGELE s'a îmbarcat în portul orașului unde a vizitat distrugătorul „Regina Maria".

Gloriosa navă este acela care împreună cu distrugătorul „Mărășești" a scufundat distrugătorul rus „Moscova" avariind grav și nava sovietică „Charcov", cu ocazia bătăliei aero-navale de lângă Tuzla la 26 Iunie 1941.

Întreg echipajul, în frunte cu d. Comandor AL. BARDESCU a primit

M. S. REGELE MIHAI I

pe SUVERAN în sunetul fanfarelor. După ce d-nii Comandor Al. Bărdescu, Comandor Horia Măcelariu și Lt. Comandor Săvulescu Eugeniu, au prezentat raportul SUVERANULUI, D. C'Amiral Nicolae Păiș a citit decretul prin care se conferă decorații marinarilor români și germani distinși în luptele navale din Marea Neagră.

Apoi, MAJESTATEA SA REGELE a înmânat decorațiile ofițerilor români și germani. Distincțiuni de război au fost date deasemenea unui mare număr de maiștri, submaiștri și trupă de pe unitățile române și germane.

La sfârșitul solemnității domnul C'Amiral Nicolae Păiș a rostit următoarele:

Marinari,

Astăzi M. S. Regele se găsește în mijlocul nostru, unde a venit cu nesfârșita Lui dragoste pentru marină și marinarii ei, să decoreze pe cei ce s'au distins în luptă.

Din tot sufletul nostru strigăm: „Trăiască Majestatea Sa Regele Mihai I".

După aceasta echipajul vasului a executat o tragere cu bombe submarine.

Majestatea Sa Regele a eșit în largul mării cu o vedetă rapidă

SUVERANUL a mai vizitat Nava Bază Constanța, submarinul „Delfinul" precum și instalațiunile portuare.

MAJESTATEA SA a eșit apoi în larg pe o vedetă rapidă asistând la o tragere cu grenade de fund împotriva submarinelor.

La orele 13.45 s'a organizat pe bordul vaporului „Dacia" în onoarea SUVERANULUI o masă la care au participat ofițeri superiori din marina română și germană.

La 3 jum. MAJESTATEA SA REGELE a părăsit Constanța plecând cu avionul spre București.

CRUZIMI BRITANICE

Recentele discuții în legătură cu tratamentul prizonierilor de război au dovedit neomenia britanică în această privință. Dar ororile englezești nu se opresc aici. Bilanțul tuturor încălcărilor legilor civilizației este de o cruzime uluitoare pentru acest popor, considerat de neștiutori ca promotor al moralei desăvârșite.

Știrile din urmă vin să întregească seria brutalităților insularilor. Un avion britanic — spune comunicatul „Rador", — a bombardat un avion german în care se aflau răniți, omorând o parte dintre ei.

Isprava aviației engleze nu e o noutate pentru nimeni. Bombardierele britanice continuă doar să atace populația civilă din Nordul Germaniei de luni întregi. Școli, spitale, locuințe, sunt șterse după suprafața pământului, fără niciun rezultat militar, cu unicul scop de a teroriza o populație pașnică.

Germanii sunt oricum dușmanii englezilor și deci furia engleză împotriva a tot ce e german e explicabilă, dacă nu justificată. Britanicii atacă însă cu aceiași sălbăticie pe foștii lor aliați. Franța este atacată cu aceiași intensitate și niciodată ținta britanică nu este vreun obiectiv militar, ci populația civilă.

O lume întreagă a înfierat și înfierează această atitudine britanică. În schimb englezii, în cinismul lor fără pereche, se laudă cu aceste isprăvi. Opinia publică franceză califică pe dreptate cea mai crudă brutalitate faptul că postul de radio Londra a difuzat o descriere a unui pilot care se lăuda că o casă atinsă de bombă a dispărut într'un nor de fum, fiind în întregime distrusă. Aceste sistematice bombardamente ale teritoriului francez — se spune mai departe — nu pot avea alt scop decât să suprime pentru vremurile de după războiu, Franța ca rivală economică.

Orice rană își are însă leacul ei. Puterile Axei nu vor putea tolera până la infinit ororile englezești fără să reacționeze. Răspunsul lor e pregătit și va fi dat la timp.

Primul răspuns se pare că s'a și dat. Este comunicatul japonez în legătură cu comportarea echipagiilor avioanelor inamice cari au bombardat Japonia. Generalul Prinț Higoskikuni, comandantul suprem al apărării, a declarat că echipajele căzute prizoniere ale avioanelor inamice care, în cursul atacurilor aeriene împotriva Imperiului japonez sau regiunile controlate de japonezi, s'au făcut vinovate de fapte neomenoase, vor fi aduse în fața unui tribunal militar și condamnate la moarte sau alte pedepse grave.

Un avertisment din nou și o punere la punct pentru cei cari calcă legile războiului. Alte măsuri sunt în curs și poate până la urmă anglo-saxonii se vor trezi la realitate.

Serg. t. r. Ion Munteanu

O PRIETENIE ADEVĂRATĂ

Schiță de cap. CONSTANTIN SALCIA

Prietenia dintre Mihai și Valeriu, era cel mai frumos dar dela Dumnezeu. Din clasele secundare, deși Valeriu era mai mare cu câțiva ani, se cunoscuseră și se împrieteniseră. Mihai era slovac și numele lui întreg era Mihaj Lescik. Venise în țară la noi când era de 4 ani, odată cu părinții lui, cari căutau un loc undeva pentru a se stabili și a-și strânge și ei o brumă de avere fie cât de mică, pentru zilele grele ce vor veni. In Slovacia, nu aveau un petic de pământ și trebuiau toată viața să slujească. Tatăl lui Mihai, era tâmplar. Făcea tot felul de lucruri necesare casei și împreună cu soția sa și cu fiul mai mare Iosif, colindau vara toate bâlciurile de prin împrejurimi unde își desfăceau marfa cât mai avantajos. Anii au trecut unul după altul și Mihai s'a văzut și cu liceul terminat. Apoi împreună cu Valeriu au venit la Facultate. Acum erau colegi, căci Valeriu pierduse cu milităria doi ani. Și-au ales limba franceză. Viața sărăcăcioasă de student cu frig în cameră și veșnic în căutarea unui ban, le-a rămas în amintire totuși, ca un vis frumos, cu care nu te mai înălnești, dar de care îți aduci cu drag aminte întotdeauna. Dormeau amândoi într'un pat. Nu exista prietenie mai frumoasă ca a lor. Mihai era trist decâteori se gândea că nefiind cetățean român, va trebui odată să plece și să părăsească locurile atât de dragi pe unde crescuse și cu care se obișnuise. Tatăl său nu înaintase actele mai din vreme atunci când mai ușor s'ar fi putut face naturalizarea și amânase mereu. Acum era mai greu. Formalități mai multe și greutăți mai mari. Îi plăcea să fi fost profesor la vr'un liceu din provincie. Pentru asta muncise atâta vreme. Ajutat de o memorie și o inteligență cum rar întâlnești, Mihai a terminat facultatea felicitat de toți profesorii cari nu știau că are altă naționalitate. Din cauza aceasta renunțase la o iubire sfântă, la care se încălzise cinci ani, de când trecuse în clasa IV: Dinuța, fata unui țăran chiabur din Vadul Mare, care a crescut aproape sub ochii lui, era una din fetele cele mai frumoase din câte întâlnise.

Ochii negri, mari, păreau mereu umezi de lacrimi și păreau c'așteaptă pe cineva să vină. O bunătate mare și-o blândețe fără seamăn, făcea ca această copilă să fie dorită de toată lumea. Mihai o cunoscuse la corul mixt, ce-l făcea cu școala normală și liceul de fete. Un an și jumătate i-a trecut până când să vorbească cu ea. Fire timidă, ținând totul ascuns în inima lui, a trebuit să treacă multă vreme până când să-i spună toată dragostea, tot dorul lui. De-abia așteptă să vină vara pentru a lua trenul sore Curtea de Argeș, de unde era Dinuța. Și cum au trecut de repede cei cinci ani. Nici nu a avut timp să-și lipească buzele de gura ei, să-i mângâie părul adunat în coșie, căci atunci când se întâ'neau, uita că se află în fața ei, nu mai vedea nimic, și stătea ore întregi pironit cu ochii la chipul fermecător de frumos. Cele spuse în tăcerea văilor și la umbra răcoroasă a brazilor din împrejurimile Argeșului, nu au putut să-i facă să uite un moment mănunta mică și obositoare de muncă, iar de pe podul Argeșului, au picat lacrimi fierbinți din ochii amândorora când și-au dat pentru ultima dată mâna. El trebuia să plece în Slovacia la militărie, deoarece în România nu putea ocupa nici un post și odată cu plecarea lui, au rămas să plângă pe malurile Argeșului pentru toată viața ochii îndurerați și mari ai Dinuței.

Nu mică a fost durerea lui Mihai. Părea că ceva s'a rupt în trupul lui. Simțea că bătăile inimii vor înceta și se va rostogoli în șanțul drumului ce ducea la Pitești și în care căzuseră primele frunze. Multă vreme n'a știut pe ce lume se află. Nu-și putea imagina pentru ce a trebuit să renunțe la o ființă atât de scumpă și să rămână toată viața cu sufletul îndurerat. Ce vină a avut el să părăsească pe toți cei dragi copilăriei și adolescenței lui. Dinuța, îi va rămâne în amintire ca o floare rară, pe care mâna omenească n'o va culege, și pe care numai sărutul soarelui o va îmbujora cu căldura lui. Și când vor veni zilele pustii de toamnă, cu vânturi și ploi ce vor smulge frunzele copacilor de prin pădurile dela Vadul Mare și când pela ferești vor trece stoluri gândurile triste, chipul dulce al Dinuței va tremura pe pervazul amintirei lui.

Era pela sfârșitul lui Aprilie, când Valeriu, profesor la un liceu din Moldova, primi scrisoare dela Mihai, prin care îl înștiința că pleacă în Slovacia. Mai erau câteva zile până la vacanța de Paști. Mihai nu luase nicăeri post, căci legea nu-i permitea să ocupe funcție într'un stat unde nu-i cetățean cu toate drepturile.

Și aceasta îl durea mult. Așteptase cu atâta nerăbdare să-și ia licența și-acum stătea de geaba, făcând numai pe intelectualul în micul lui oraș din provincie.

Își dăduseră întâlnire în București, în ziua plecării. Mihai calculase b'ne data, deoarece și Valeriu trebuia să sosească din Moldova în vacanță, tot atunci. Își lăsa în România părinții și un frate mai mare, care se mulțumeau să-și ducă zilele de azi pe mâine cu lighiane și cazane de tinichea, pela bâlciuri. Despărțirea a fost tristă, ca și ziua aceea ploioasă, care părea că nu se mai termină. Se sfârșea cu o prietenie de aproape cinci spre zece ani, pentru că așa a vrut destinul și drumul vieții lui Mihai să se reîntoarcă la primele lui urme, din țărâna pământului natal.

Într'o bodegă de pe Bulevardul Elisabeta, la un pahar cu vin și-au depănat toate amintirile vesele și triste de elevi și studenți, și toate dragostele și aventurile lor timide. De câte ori însă Mihai pomenea de Dinuța, ochii îi înotau în lacrimi ce-i brăzdau obrajii. Și în albastrul pierdut al ochilor lui, părea că se oglindește cerul năzuințelor și visurilor lui, acum întrerupte.

In urma trenului ce se pierdea în vălul de fum lăsat din nările pline de lăratec, o batistă mai flutura în amurgul roșiatic ce se lăsa peste Capita'a. Era Valeriu, care acum își dădea seama că se desparte pentru totdeauna de prietenul lui drag.

A venit și războiul. De-alungul Prutului se dau lupte crâncene. Prin ploa'a și nămo'ul desfundat, tunurile își fac drum cu mare greutate, pentru a fi puse pe poziție. Bolșevicii caută să reziste și să împiedice trecerea restului de armată română, dar nu reușesc. Izbiți puternic, nu au încotro și cedează terenul încetul cu încetul. Totuși luptele sunt grele. Sgomotul infernal și tipătul răniților umple văzduhul. Tunurile sparg cerul și limbi de flăcări se ridică în sus ca niște trăsnete uriașe. La plotonul lui de vânători Sub'ocotenentul Ionescu Valeriu, înaintează mereu spre Dealul Tiganca, unde bolșevicii organizaseră terenul și rezistau fioros.

De două ori își complectase oamenii uciși în luptele de până aci, dar el scăpase neatins. Dumnezeu părea că nu-l scapă din grija Lui părintească. Nopțile pline de groază și neodihnă îi crispaseră obrajii și ochii îi svârliseră în fundul capu'ui. Din victorie în victorie au ajuns dincolo de Nistru. Mulți camarazi îi căzuseră răniți, dar pe el nu-l atinsese încă nici o schijă. Și se gândea uneori când bombardamentele îi dădeau răgaz: „Doamne, ce-ar fi să scap neatins din acest război și să mă reîntorc odată cu victoria cea mare a armatelor noastre. Și ochii i se umezeau de bucurie. Luase parte la toate asalturi'e pe care Regimentul le dăduse contra lui'ei Stalin.

Războiul contra bolșevicilor era așteptat de toți acei ce doreau să fie liberi și cari crescuseră cu un Dumnezeu și o credință. Deaceea din toate țările au pornit armate întregi de voluntari să ia parte la distrugerea comunismului, periculos pentru toată omenirea.

Era înspre seară. Dela trecerea Nistrului, luptele nu mai încetaseră. Intr'un sat unde ruși căutau să respingă atacurile date de români, se găsea și Sublocotenentul Ionescu Valeriu cu plutonul lui. Ascunși într'o groapă, de unde trăgeau, așteptau vr'un ordin de deplasare, căci aici păreau prinși în cercul de foc al bolșevicilor și nu se știa dacă mai scapă.

La dreapta lor se găsea un detașament de voluntari, însă nu se știa cine sunt. Tot ce auzise, e că făceau minuni de viteție și toți erau tineri. Un bombardament de artilerie grea începu și proiectilele cădeau din ce în ce mai aproape. Deodată pământul din groapă răscolit începu să sară în sus și trei din ostași amuțiră. Ceilalți, pe brânci, coborâră mai în va'e, sub un răzor. Dădu și el să se scoale, dar nu putu. Simți ceva cald pe sub cămașă și peste câteva minute începu să-i picure sânge pe mânecă. Tot era plin de sânge. Nu-și pierdu cumpătul însă. Se târâ cum putu în vale, unde se auzeau pocnete de puști și de mitralieră, doar o găsi pe cineva care să-l ajute, căci nu vrea să-și deranjeze ostașii cari aveau de furcă înainte cu bolșevicii.

Simțea cum i se împânzinesc pleoapele și o sete mare îi pârjoli gura. Și căzu lângă o movilită de pământ.

Peste câteva ceasuri, sub un cort mic, mai în urma frontului, o mână caldă îi alina durerile; era a lui Mihai care dăduse întâmplător peste el, căci fără să știe luptau alături unul de celălalt. Se înscrisese ca voluntar, ca să lupte pentru cruce și libertate dar și pentru locurile atât de dragi pe unde-și petrecuse copilăria și adolescența pentru România.

Tot Dumnezeu făcuse să-l întâlnească pe câmpul de luptă pe Valeriu, de care cine știe de se va mai despărți vreodată.

CURIOASA SEMINȚIE A CALMUCILOR

Locul unde se întâlnesc culturile a două continente

Dincolo de Don începe deja pământul Asiei. Nu fără îndreptățire priveau cei din antichitate Donul ca granița dintre Asia și Europa. Și astăzi încă mulți geografi consideră depresiunea Manici, ca frontiera naturală dintre cele două continente. Pământul și populația au caracteristicile asiatice. In stepa în care începe din depresiunea Manici și se întinde către răsărit transformându-se din ce în ce în deșert, locuiesc calmucii mongoli, neam de nomazi crescători de cai și cămile.

Acești calmuci par Europei cu atât mai asiatici, cu cât stau sub păstorirea spirituală a lui Dalai-Lama din Tibet, ei constituind cele mai înaintate avantposturi ale budismului spre Apus, în forma unui lamaism întreținut cu mult păgânism.

Origini, peregrinări

Calmucii sunt un adevărat popor de nomazi. Ei se trag din Dzungaria, ținutul dintre Altai și Tientșan, adânc în inima Asiei centrale. Ei nu au nimic deaface ca rudenie sau din punct de vedere cultural cu tătarii, cu care adesea au fost confundați. In prima jumătate a secolului 17 o parte din semințiile calmuce, formată din peste 50.000 familii, a ajuns în stepa dintre Urali și Volga unde s'a pus sub protecția rusească. Un al doilea și un al treilea neam au urmat în 1703, emigrările spre Apus durând până în cea de a doua jumătate a secolului 18. Calmucii s'au întins curând și peste stepa dintre Volga și Terek dealungul Mării Caspice, înaintând până la Donul inferior. Erau niște hoți vestiți. Năvălirile lor în ținutul Volgei au atins și coloniile germane dela Volga, care trebuiau să constituie pentru ruși un fel de apărare a graniței. In alte regiuni de frontieră valul năvălirilor trebuia să fie oprit de cazaci. Din cauza rezistenței întâmpinate, cea mai mare parte a neamurilor calmuce a trebuit să se unească în 1770-71. Au luat drumul către vechea lor patrie prin Siberia, însă au fost ajunși și loviți de cazaci trimiși pe urmele lor. Vre-o 11—12.000 familii au rămas în urmă, fiind încadrate în unitățile militare ale cazacilor de la Don și Cuban. Restul s'a întins treptat în stepă, mai ales în Nordul și Nord-Vestul Mării Caspice, numărul lor crescând din nou până la 140—150.000. In anul 1920 ținutul lor a fost proclamat „republică sovietică autonomă". Se întinde pe circa 75.000 kilometri pătrați cu vreo 220.000 locuitori, dintre care cam 70 la sută sunt calmuci. Republica se întinde de la Stalingrad dealungul Volgei și Mării Caspice până la gurile râului Kuma, iar spre Vest până aproape de linia ferată care leagă Stalingradul cu Novorosisk.

Cei mai sluți oameni din lume

După vederile estetice europene, calmucii sunt cei mai sluți oameni de pe pământ. La nici un alt popor caracterul rasei mongolice nu este atât de categoric. Sunt mici, cu fețe turtite și pătrate, frunte lată și sprincene rare; între pomeți foarte proeminenți se vede un nas scurt și turtit; ochii sunt înguști, oblici și bulbucuți. Părul și barba rare, urechile mari și depărtate de cap, picioarele curbate. Din cauza lipsei veșnice de apă, toți sunt foarte murdari și împrăștie o duhoare de fiare sălbatice.

Dar sunt călăreți străluciți, și caii, vitele, oile și cămilele lor sunt vestite; o mare parte din pieile de astrahan din comerț sunt furnizate de calmuci. In regiunile de graniță au început în ultima vreme să se ocupe și cu agricultura, mai ales de când familiile au primit anumite suprafețe de pășune proprii, pe cari nu trebuiau să le mai părăsească.

Calmucii trăiesc în așa numitele „kibitka", un fel de cort rotund de pâslă, sprijinit pe pari; un anumit număr de kibitka, formează o comună, „Choton". In mijlocul fiecărei kibitke atârnă un cazan, lucrul cel mai prețios din cort. Numărul familiilor se socotește după cazane. Cei avuți au în corturi covoare; lângă intrare atârnă arme, șei și mai ales nagaica, vestitul biciu de piele, semnul bărbatului adult în stare să poarte arme. In unele locuri din Europa au fost imitate pălăriile caracteristice ale calmucilor: sunt așa numitele „confederatka" a polonezilor, șapca cu patru colțuri; probabil că și casca ulanilor a fost influențată tot de pălăria calmucă. Fetele poartă o centură strânsă, fiindcă obiceiurile calmuce cer ca pieptul fetelor să fie neted ca o scândură.

Religie și vrăjitorie

Religia calmucilor corespunde întrucâtva cu cea a tibetanilor, au temple asemănătoare, ace.așt muzică de templu șgomotoasă cu trâmbițe lungi de un metru, tobe mari și mici pentru izgonirea demonilor, aceiași morișcă de rugăciune, aceiași călugări și călugărițe care trăesc în celibat. Călugării sunt preoți, învățători și medici, toți însă și vrăjitori. Fiindcă budismul nu este decât învestmântarea unui fetișism încă primitiv. Fiecare cort are fetișurile și amuletele lui; fiecare calmuc are fetișul lui propriu, făcut cu culori sau săpat în lemn ori piatră, făcut din lut sau numai din hârtie. In afară de fetișuri, așa numiții „burhan", se poartă pe piept mici piramide negre cât un ou de porumbel, în cutii de cupru sau argint pe care sunt săpate litere tibetane; acestea sunt amulete care dovedesc o evlavie deosebită. Piramidele acestea vin din Tibet și sunt făcute de budiștii evlavioși dintr'un amestec de lut și cenușă. O eclipsă de lună însemnează la calmuci foamete, care poate fi împiedecată numai prin izgonirea cu strigăte și tobe a demonului supărat care umbrește lumina. Vârtejurile de vânt sunt pentru ei sufletele sinucigașilor; li se feresc din cale pe cât pot, și scuipă ca să îndepărteze primejdia.

In ținuturile calmucilor se găsesc mai multe temple budiste bogate care constituie centre de cultură; cel mai dinspre apus se află în localitatea Basanta, centrul regiunii depresiunea Manici.

CÂTE PUȚIN DIN TOATE CELE

S'a descoperit o cetate romană la Dunăre

După cum se anunță din Belgrad, au fost găsite zilele acestea în apropiere de Dolucaci la Dunăre, la Est de Palanka, resturile unei cetăți romane din epoca împăratului Claudius. Cu ocazia desgropărilor s'a dat deasemenea de urmele unui pod roman.

Bricele de ras odinioară și astăzi

Poporele nordice își rădeau barba încă în epoca de bronz, între anii 2000 și 800 înainte Christos, după cum dovedesc numeroasele brice găsite în morminte. Aceste brice de ras din epoca de bronz sunt desigur primitive. Bricele din fier din epoca celtică la Tène au lama mai îngustă. Deasemenea nu se purta barbă între secolul al 9-lea și al 16 lea și în epoca rococoului. Și „aparatele" de ras din epoca rococoului sunt încă foarte scurte, având un tăiș legat de lamă printr'un nit. Astăzi aparatul de ras este foarte popular. Lamele de ras se fabrică de o mulțime de întreprinderi, printre care cele din Solingen în Germania și au dobândit un renume mondial. Aparatele de ras sunt și ele supuse transformărilor progresului tehnic. Cele mai nouă aparate de ras sunt electrice, transparente, etc.

BIRUINȚA ARMATEI-

BIRUINȚA MUNCITORILOR...

La Brașov, pe stadionul I. A. R. s'a desfășurat o mare serbare muncitorească, organizată de ministerul muncii, direcțiunea „Muncă și Lumină", în cadrul căreia d. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de miniștri, a prins pe piept a 42 de muncitori decorația „Serviciul Credincios" conferită de M. S. Regele, ca un simbol al răsplătirii meritelor acelor muncitori care, conștienți de vremurile istorice pe care le trăește neamul, sunt, prin muncă, prin purtarea și prin elanul lor, exemplu pentru cei din jur.

Cu această ocazie, d. prim ministru Mihai Antonescu a rostit o mare cuvântare, exprimând prețuirea guvernului pentru muncitorimea română la datorie, care, împreună cu armata care luptă pe front, făurește viitorul neamului.

„Purtăm un război sfânt și greu — a spus printre altele d. prim ministru. — De munca noastră depinde puterea oștașilor țării. Voi, muncitori din industria de război, vă faceți datoria alături de acei cari, prin jertfa lor pe câmpul de luptă, ne înalță destinul și zidesc drepturile de viitor ale Patriei noastre"...

Luptăm încă, dar, așa cum trebue să fie — ca să legăm trecutul cu prezentul și prezentul cu mileniul, întărind și transmițând urmașilor bunele și sfintele tradiții — conducătorii noștri se gândesc de pe acum la vremurile de pace când țara renăscută va trece dela luptă la muncă creatoare.

„Dar nu numai azi, ci și mâine va trebui să punem la temelia statului, muncă națională, pentrucă lumea se așează pe baze noui. Statul de mâine nu poate să fie decât un stat național în care dreptatea pentru Națiune trebue să însemneze și dreptate pentru fiecare din români.

Și continuând d. prim ministru a spus:

„De aceea Mareșalul Antonescu a luptat totdeauna și guvernul său face totul pentru ca să sprijine muncitorimea și pe toți cei care muncesc. Fiindcă noi suntem un neam de muncitori. Viața noastră națională a fost truda sfințită pentru acest pământ, pe care l-am plămădit cu sudoarea brațelor și l-am apărat cu jertfa sângelui nostru"...

Muncitorimea noastră în marea ei majoritate vine din lumea satelor noastre. În vinele ei curge sânge curat românesc și în sufletul ei trăesc sentimente de onoare: de bun simț, de dreptate și de patriotismul cel mai curat. Avem o muncitorime sănătoasă: sănătoasă la suflet, sănătoasă la mâini. Comunismul, care a făcut ravagii în muncitorimea altor țări, nu a putut prinde în muncitorimea noastră. Această plagă socială a fost eliminată repede acolo unde întâmplător a apărut, așa cum un organism viguros învinge și elimină microbul boalei. Muncitorimea română a văzut în totdeauna în comunism un fenomen absurd și primejdios și l-a tratat ca atare.

Muncitorimea noastră e muncitorimea aspirațiilor noastre naționale și niciodată nu s'a văzut aceasta mai bine decât în timpul din urmă, de când luptăm contra primejdiei comuniste din răsărit. Această realitate națională a exprimat-o, cu mândrie în numele Patriei, d-l prim ministru, când a spus, adresându-se muncitorilor:

„Mâine, biruința armatei va fi proprie noastră victorie".

Serg. t. r. Mihail Șerban

„PUTEM FI MULȚUMIȚI DE CUM A MERS RĂZBOIUL"

Așa s'a rostit d-rul Goebbels, ministru al Propagandei Reichului, cu prilejul unei adunări la Feldherrnhalle

D. dr. Goebbels, ministru al Reichului, a vorbit Duminecă, 18 Octombrie, cu prilejul unei adunări la Feldherrnhalle, spunând următoarele:

Sunt câțiva ani de când nu am mai vorbit în fața cetățenilor acestui frumos oraș. În decursul acestor ani, fața lumii s'a schimbat. Mari puteri s'au prăbușit și continentele au căpătat altă înfățișare. Astăzi iau din nou cuvântul în capitala mișcării noastre, nu numai în calitate de ministrul al Reichului dar și ca Gauleiter al Berlinului. Vin așadar nu dela masa verde. Cunosc foarte bine greutățile și vremurile grele care au cerut unitatea noastră. Cunosc și grijile și temerile de care fiecare este pătruns în timp de război. Dar mai cunosc — și aceasta mi se pare cel mai important lucru — că în anii aceștia s'au prezentat singurele și unicele noastre șanse.

Luptăm acum pentru a mai exista sau nu — a spus mai departe d-rul Goebbels. Inamicii noștri au fost destul de sinceri pentru a declara deschis ce ne așteaptă. Răspunsul nostru va fi însă categoric.

În lunile trecute am tăiat mâna dreaptă a bolșevismului. Avem astăzi controlul Niprului, al Donului și dacă luptele grele dela Stalingrad ne va aduce și acest oraș — vom fi stăpâni și pe Volga.

Am cucerit cele mai importante teritorii sovietice cu cereale, fier și cărbuni. Pe când înainte eram un popor fără spațiu, astăzi nu mai este cazul

Cât de disperată este situația în tabăra adversă se poate vedea și din faptul că Guvernul din Kremlin tipă mereu pentru al doilea front.

Englezii n'au însă posibilitatea să creeze un al doilea front pentrucă n'au tonajul suficient de vase. Submarinele germane continuă să dea la fund milioane de vase inamice.

Dușmanilor noștri nu le mai rămâne deci decât să execute atacuri teroriste asupra noastră, pe calea văzduhului.

Există lume care se întreabă dece nu începem și noi atacuri de represalii. Acestora nu li se poate răspunde de cât că bombardierele noastre sunt întrebuințate cu mai mult succes și mai bun rezultat în Caucaz și la Stalingrad. Este mai important să continuăm ofensiva în Caucaz, să blocăm Volga și să luptăm în Egipt, decât să facem pe placul englezilor și să ne împrăștiem forțele. Războiul va fi câștigat numai de aceia care înțelege și știe să-și concentreze forțele în centrul de gravitate al luptei.

La încheiere d-rul Goebbels a spus:

Așadar, din partea noastră putem fi extraordinar de mulțumiți de felul cum a decurs războiul. Domină astăzi, sub semnul Axei, o Europă, care este suficientă pentru trebuințele ei. Putem să ne hrănim singuri și să mărim din ce în ce mai mult standardul nostru de viață

Discursul a fost în repetate rânduri întrerupt de aplauze furtunoase.

DELA VRĂJITORII FOCULUI LA MAGNAȚII PETROLULUI

Un interesant capitol din istoria caucaziană

de Dr. A. Von ANDREEVSKY

Pe la jumătatea secolului trecut, marele cercetător al raselor, contele Gobineau, mort acum 60 de ani, a vizitat și Caucazul cu orașul Baku. Învățatul s'a dus prin împrejurimile localității și a văzut acolo, între altele, o veche clădire în formă de mausoleu. Cunoașterea limbilor orientale i-a dat posibilitatea să intre în legături mai intime cu populația locală, decât o poate face deobicei călătorul. El a aflat că în această clădire misterioasă se întâlnesc de două ori pe săptămână tătari pentru a oficia ceremonii curioase.

Mausoleul era legat printr'o conductă cu un izvor subteran, din care ieșea neîncetat carburant. La ceremoniile ținute noaptea se aprindea un foc mare alimentat cu acest carburant. Indigenii, cari purtau măști fantastice, executau în templu dansuri curioase și săreau peste foc. Acești discipoli ai focului pretindeau a fi mahomedani, dar nu intrau niciodată într'o moschee.

O cercetare a curioasei clădiri permitea să se presupună că acești vrăjitori ai focului se trăgeau din vechii parși. Templul părea să fi fost întemeiat de negustorii indieni cari vizitau pe harii tătari din Derbent și Baku. Impresionante erau nișile din curtea interioară a clădirei dreptunghiulare și care erau pesemne destinate preoților indieni. Pe lângă obiecte de cult de origină iraniană se mai aflau în templu și icoane rusești ale sfântului Nicolaie, un crucifix catolic și o icoană a Fecioarei. Toate aceste obiecte erau întrebuințate în timpul ceremoniilor, vrăjitorii focului numindu-se între ei „părinți".

Autoritățile rusești au luat cunoștință de această descoperire, care la început avea o valoare numai cultural-istorică, dar funcționarii ruși considerau aceste lucruri ca niște chestiuni de doctorat. Parși, iranieni, cultura indiană, erau noțiuni care nu interesau de loc pe un funcționar rus. Dar guvernatorul din Baku era de altă părere. Mai ales faptul că exista o conductă subterană care furniza carburant. De ce fel era acest carburant? Carburant, foc, erau lucruri suspecte, așa că a trimis funcționari, cari toți se bucurau să încaseze deplasări și misii grase.

Oricum, izvorul misterios trebuia cercetat. Așa s'a descoperit petrolul, căci acesta era carburantul pomenit. După câte se știa, acelaș petrol făcuse în America din săraci milionari! Repede s'a început exploatarea regiunei Baku s'au făcut săpături, s'au adus mașini și viața a început să pulseze în aceste locuri. O boală adevărată a apucat pe toți acești oameni cari nu știau ce însemnează măcar cuvântul.

Orașul trist de pe coasta Mării Caspice a început să aibe pretenții de metropolă caucaziană. El număra printre locuitori bogătași armeni și georgieni, cari jumătate din an ședeau în străinătate, mai ales la Paris, și cari au adus la Baku moda pariziană. Părinții luptaseră împotriva rușilor și copiii deveniseră magnați ai petrolului. Așa se schimbau timpurile!

O bogăție ca din povești a îngăduit petroliștilor să unească măreția orientală cu gustul european. Rochiile femeilor se comandau la cele mai mari case din Europa dar invitații se invitau în clădirile elegante de baie unde după obicelul oriental petreceau zile întregi. În pauzele dintre mese mosafirul era îmbălat și uns cu tot felul de uleiuri.

Unul dintre cei mai mari bogătași, cu un oarecare renume european, a fost Manciacev. Pe când era copil vindea prăjituri într'un bazar. Tatăl său, un sărac țăran armean, avea o bucată de pământ lângă Baku. O comisie a constatat că tocmai acest teren adăpostea unul din izvoarele cele mai bogate în petrol. S'a înființat o societate pentru exploatarea terenului. Acțiunile, cari aveu un curs nominal de 100 de ruble au fost imediat subscrise. După un an urcările dela bursă au făcut ca aceste acțiuni să fie cotate la 1000 ruble. Peste noapte Manciacev devenise milionar. Și-a cumpărat vile și palate în mai toate orașele Europei, a cumpărat pietre prețioase din cele mai renumite și devenise un adevărat mecena.

Lâna de aur a fost descoperită pentru a doua oară în Caucaz, dar regimul bolșevic a pus capăt prin naționalizare acestei situații.

„PE GARANȚIA MEA"

„Vasul acela îl dăm noi la fund" spune plutonierul R. și duce între timp unul din acei imenși ciorchini dulci de Cuban la gură. „Pe garanția mea"! El spune aceasta cu convingerea omului care anunță că mâine va apare soarele.

Stăm în cortul aeroportului nostru de câmp și așteptăm ordinul de decolare. Personalul de pământ aprovizionează rezervoarele cu carburant. Alții agață bombele. Abia ne-am întors din raid unde am bombardat cu „ouă" grele și mitraliere coziile de câmp bolșevice. După aceia am sburat de-a lungul coastei și voiam tocmai s'o luăm spre casă când am zărit în apropiere de N., un vas de transport ancorat lângă chelu. Nu ne venea să credem ochilor! De multe săptămâni pe Marea Neagră nu văzuseme nici urmă de vas inamic. Era o „bucățică" bună pentru noi, vreo 3000 tone!

Avioanele sunt gata de sbor. Planul nostru este fixat: Plutonierul R. cu „Țândală" a lui va ataca vasul, în timp ce celelalte două avioane preiau apărarea. Iar pornesc distrugătorele noastre deasupra munților. De departe încă strălucește albastrul mării. Sburăm deasupra coastei. Vedem vasul într'un mic golf. Totul pare mort pe el. Ne aruncăm în picaj și lansăm o bombă care cade la 20 metri de vas în apă, provocând prin explozia ei o imensă fântână arteziană. Atacăm iarăși, de data aceasta de la înălțime mică, cu tunurile și mitralierele de bord și lansăm și o bombă chiar lângă prora. Deodată suntem atacați de anti-aeriană. Bolșevicii ne-au lăsat să atacăm, pentru ca să ne surprindă la înălțime mică. Avionul nostru, un „Me 110", este cutremurat de o puternică lovitură. Tabloul cu instrumente al instalației de radio este aruncat în cabină, întrerupând înțelegerea pe bord. Miroase a fum și a benzină. Ne-a atins!

Acum este vorba să vedem dacă rezistă avionul. Sburăm numai la 80 m. deasupra munților. De lansat nici vorbă, căci garantat că parașuta nu s'ar deschide. Ascultăm încordați la sgomotul motoarelor. Până acum lucrează încă bine. Dar în schimb pierdem din viteză. Ni se pare că nici nu mai înaintăm. „Țândală" se așează la noi. Pilotul și telegrafistul caută să ne explice ceva prin semne. Ei ne arată în jos, dar nu înțelegem ce vor să spună. Cât mai avem până la aeroport? Ne orientăm după hartă: mai sunt aproape 100 km. Munții aproape i-am trecut. Se apropie șesul. Acolo putem măcar ateriza dacă va fi absolută nevoie. Pilotul nostru întoarce capul, ne râde fața semne, ca și când ar vrea să spună că acum va merge!

Înfârșit vedem în fața noastră flaviul lângă care se află aeroportul, vedem pista, avioanele, corturile. Cu multă băgare de seamă pilotul încearcă aterisarea. Suntem gata să sărim dacă în ultimul moment am lua foc. Dar, după oarecare greutăți, aterizăm cu bine.

Ne dăm jos din avion. Camarazii ne ies înainte și ne strâng mâinile. Și abia acum vedem ce noroc am avut, căci rezervorul are o gaură de aproape un metru pătrat. După toate socotelile avionul ar fi trebuit să ia imediat foc după lovitură. El nici nu a ars, nici nu s'a prăbușit, ci ne-a adus cu bine acasă. Acum, îl vedem în fața noastră, ciuruit de gloanțe, dar martor totuși al calității muncii germane.

Ne uităm unul la altul. Iar a fost Dumnezeu cu noi, spune plutonierul. „Dar vasul tot l-am dat la fund"!

PAGINA VESELĂ

RACUL, BROASCA ŞI O... ŞTIUCĂ!

...sau situaţia anglo-ruso-americanilor şi pe apă şi pe uscat.

OMUL E DATOR SĂ'NCERCE!...

'Auzind mereu ţiganul,
Cum că omul e dator
Să îşi încerce norocul,
Nu săi vie 'ntâmplător.

Într'o bună dimineaţă,
Pe bordeiul său sui,
Sta cu undiţa, întocmai
Cum se stă la pescuit.

Un român, văzându-l astfel,
Îl întreabă pe ţigan:
— „Ce faci mă... Ce stai acolo?"
— „Vreau să pescuiesc bibani"

— „Bine mă, biban pe casă,
„Unde s'a mai pomenit?!..."
— „Omul e dator să'ncerce",
Zise danciul liniştit...

CEREREA IN CĂSĂTORIE

Domnişoara Mimi Popa se hotărâse: se va căsători cu Jean Catană. Deocea, după ce luă ea hotărîrea aceasta, o comunică şi părinţilor ei. Care — oameni dela paşopt — au şi sărit în sus când au auzit. Mai ales dumneaei, coana Miţica, mama domnişoarei Mimi. Domnul Matache, tatăl domnişoarei, zicea cam ce zicea coana Miţica.

— Se poate, maică, să iei tu astfel de hotărâri şi să nu-mi spui şi mie? făcea coana Miţica. Păi de ce Dumnezeu am mai crescut eu, de ce am mai legănat, ai? Nu se poate! Nu vreau să ştiu nimic!

— Mămico, vai! Vrei să mă faci de râs? Că Jean, uite, trebuie să pice dintr'un moment într'altul! Vine să vă ceară mâna, după cum e obiceiul.

— Mâna? Să vezi tu, năuco, ce picior am să-ţi dau eu domnului Jean! O să-l învăţ eu minte să se lege de fetele oamenilor cumsecade!

— Mămico!...

— Nu ţipa obraznico! Că dacă făceam eu aşa pe vremea mea, mă mânca mormântul!

— Gura! Gura, că vreau să citesc! făcu d. Matache care-şi citea ziarul.

— Mămico! Mămica mea bună! crede-mă! Jean merită să facă parte din neamul nostru! Că e bun, inteligent, muncitor...

— Ascultă, mă musiu, ia lasă-ţi ziarul! Tu n'ai nimic de zis în chestia aceasta?

Poftit oficial în vorbă, se ridică d. Matache.

— Fata mea, vezi tu... dragostea e un lucru care există numai în romane... Să-ţi dau un exemplu... Uite... eu într'o zi am cunoscut...

— Ia lasă-ne'n pace, musiu, cu aventurile dtale! îi tăie avântul coana Miţica. Ai de gând să ne povesteşti aventurile dtale din tinereţe? Are cui să-i semene dumneaei.

— Lasă-l mamă să vorbească!

— Nu! Nu mai vorbesc! aşa mi-a făcut toată viaţa! să vorbească dumneaei... Că eu sunt un prost...

— Păi da... Ce? Tu ai fost om? Tu ai fost un papă-lapte!!... Da!...

— In definitiv, făcu fata sunt maşoară ce zice şi nu faci nimic? Dă-l joară şi fac ce vreau! N'am nevoie de consimţământul vostru...

— Mimi!...

In clipa aceia sună soneria şi salvă un început de tragedie...

— Sună!.. O fi el?

— Stai aici! mă duc eu! făcu coana Miţica...

— Bine! Poftim!..

— Sau nu! Du-te, dumneata domnule! Şi tu să stai aici! Să nu te amesteci! auzi? Că te înhaţ de păr, să ştii... Să vorbească dumnealui, care o face pe deşteptul!

Domnul Mache îşi luă haina şi — după puţin timp se întoarse însoţit de un tânăr care salută ceremonios şi timid în acelaş timp.

— Aşadar, zice coana Miţica, d-ta eşti domnul care vii pentru...

— Da!

— Luaţi loc! Ce vârstă aveţi?

— Vârsta? Dar nu văd motivul— De ce?

— El, aşa e la noi...

— Mă iertaţi că v'am întrebat... Am douăzeci şi cinci de ani! Împliniţi, doamnă!

— Şi — dacă nu vă supăraţi — ce profesie?

— Sunt ziarist

— Ştiţi... aşa e bine! Pentrucă nu vrem să introducem pe oricine în casa noastră!...

— Mă rog, mă rog... Şi eu caut o familie cumsecade!

— Bun! Şi cum aţi auzit de ea?

— Printr'un prieten. Un prieten care s'a folosit de ea cinci luni

— Cum?

— Da... Ce vă uitaţi aşa?

— Pentrucă... însfârşit...

— Da, doamnă... A renunţat la ea fiindcă se plictisise şi a găsit alta mai frumoasă.

— Auzi, neruşinatul!...

— Eu însă sunt foarte modest!...

— Da... Te-arată şi fiica! Îşi ascute colţii coana Miţica.

— Şi pe lângă toate acestea, eu n'am nevoie de ea decât noaptea, ziua e liberă!

— Cum? Ah, Matache ţine-mă că leşin!... Auzi, auzi!...

— Matache, îi asculţi pe porcii afară în pumni Matache! Auzi ce destrăbălare?

Domnişoara Mimi care dela început deabia îşi ţinuse râsul izbucni în hohot.

— Ce râzi, duduie? Îţi convine, ai? Stricato!

— Cum să nu râd, mamă? Păi domnul a venit pentru camera de închiriat, nu pentru mine!...

— A! Pentru cameră?! De ce nu spui aşa, bată-te norocu să te bată!..

SCOAL' RUXANDRO!...

Se zice că odată un episcop, pe nume nu-l ştiu nici eu, căci acela care mi-a povestit, nu mi-a spus şi numele, a plecat să vadă dacă preoţii din eparhia sa îşi fac cu adevărat datoria. Peste tot găsi cea mai desăvârşită ordine. Şi fiindcă era cam obosit de atâta drum, părintele Ionescu din satul X. opri pe episcop la masă.

— Luaţi masa la mine prea Sfinte! Sunt eu văduv, dar încă am gospodărie frumoasă. Vă odihniţi puţin şi apoi după amiază, plecaţi mai departe.

— Că bine-ai grăit, părinte! Iac' aşa am să fac!

Episcopul a luat masa la părintele Ionescu, dar, vorba aceia, nu-i după cum vrea omul, ci după cum le orânduieşte Dumnezeu. Numai ce'ncepe după amiază o ploaie d'alea mari de tot. Nici chip să pleci pe-o asemenea vreme.

Am uitat să spun că masa a fost servită de o servitoare tânără şi chipoasă, după care ochii episcopului se cam uitară galeşi. Preotul observă gestul mai marelui său şi zise:

— Femeie tare de isprăvă! Şi vrednică!

— Se şi vede! Voinică, cuviosule!

— Păi am gospodărie mare, prea Sfinte!

— Sigur! Şi e păcat să se irosească aşa în vânt. Bine-ai făcut!

Şi cum vă spuseli începuse afară o ploaie de pomină.

— Tii! Ce mă fac, acum, Părinte?

— Păi, Prea Sfinte, o să rămâneţi la mine peste noapte. Că altfel nu-i chip. Şi mâine'n zori sau cum va fi la voinţa Prea Sfinţiei tale, va pleca... Până atunci surugiul o să-şi găsească el loc în grajd, pe undeva. Sfinţia Ta o să dormi cu mine într'un pat. Că e patul — slavă Domnului — destul de mare.

In timpul acesta femeia care-l servea la masa de seară se uita tare supărată spre popă. Dar ce putea face bietul de el, mai ales că şi episcopul cam îi dăduse multe de înţeles.

Ploaia ţinu până către miezul nopţii când cerul se limpezi ca prin farmec! A doua zi avea să fie o zi foarte frumoasă.

Mai vorbiră ei de-ale bisericii şi de-ale lumii, apoi s'au culcat: popa, ghem, lângă perete şi episcopul la margine. Şi a dormit episcopul tun până către ziuă. Ar fi dormit el şi mai mult, dacă nu s'ar fi trezit în zorii zilei cu câteva... palme trase cu putere pe spate, în timp ce o voce somnoroasă, a popii desigur, zicea:

— Hei! Fă Ruxandro! Scoală, fă, de dă drumul la vite, că a sosit timpul!

H A Z U R I

Bună chibzuială

Un bătrân bogătaş îşi face testamentul, lăsând o parte din moştenire şi servitorilor săi.

— Pentruce, întrebă notarul, dai mai puţin servitorilor celor vechi şi mai mult celor noui?

— Pentrucă aceştia din urmă n'au avut atât de mult timp ca să mă fure.

Copiii de azi

— Nelule, dute şi sărut-o pe d-şoara Neta, spune-i bună seara şi du-te la culcare!

— La culcare mă duc, dar s'o sărut pe d-şoara Neta nu'ndrăsnesc! Mi-e frică!

— De ce?

— Păi s'a dus tata ascară s'o sărute şi l-a trăs două palme de-a văzut stele verzi.

Pe ocolite

— Feciorul din casă al d-lui Imbogăţescu este îndrăgostit de duduia Nutzi fata din casă. Într'o zi întrebă pe Nutzi:

— Domnişoară, d-ta ştii care e diferenţa între aspiratorul acesta de praf pe care-l am în mâini şi eu?

— Nu!...

— Aspiratorul aspiră praful de pe jos, iar eu aspir la mâna d-tale!...

Dragoste, nu glumă

Undeva, la ţară. Doi îndrăgostiţi, o fată şi un flăcău stau de vorbă, de, ca îndrăgostiţii...

— Eu cred că tu nu mai ţii la mine! face fata.

— Ce fă? Eu nu ţiu la tine? Ia să te văd cu aitul!... Că-ţi rup oasele, nu alta! Te bat de te omor! Şi mai spui că nu ţiu la tine!...

S Ă R Â D E M

Iţic la şcoală

La o şcoală ovreiască, învăţătorul întreabă pe Iţic Şloim:

— Ascultă Iţic cât fac două şi cu două?

— Trei!

— Cum „trei", mă tâmpitule?

— Trei şi jumătate!

— Tiii! Că mare prost mai eşti!

— Patru, domnule profesor.

— Bravo! De ce n'ai spus aşa dela început?

— De ce s'o spun fără să mă întreacă?

Casnice

— Mizerabile! Va să zică aşa? Săruta-l servitoarea! Servitoarea a noua!... Bravo!

— De ce te superi dragă? Am greşit! Credeam că e tot ala veche!...

La doctor

— Doctore! Nu pot să beau, nici să mănânc!

— Ce om fericit! Pe vremurile acestea nici că se poate ceva mai bun!

DORINŢA RECHINULUI

Rechinul: *Bă, englezu' ăla de sus! Mai spălaţi-vă şi voi, când aveţi de gând să vă daţi la fund! Că vrea mă doare burta înghiţindu-vă aşa de murdari!...*

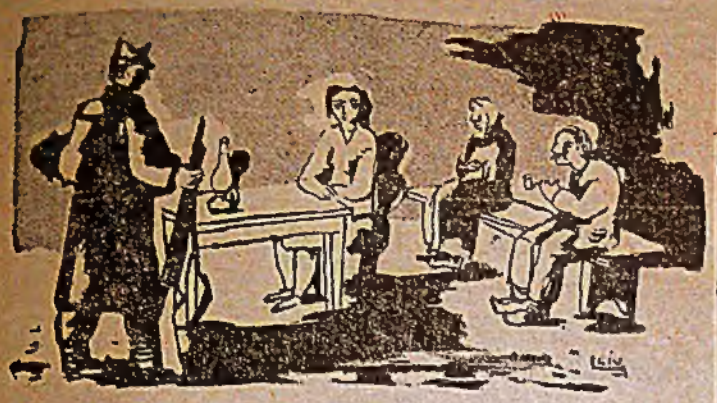

CUM A CĂZUT TEMRIUK-UL

Dela canalul Kurka spre oraşul Temrjuk, înaintăm pe terenul dintre râul Kuban şi limanul Kurtschanskaia, ce se face din ce în ce mai îngust. Pe această porţiune, bolşevicii apără cu îndârjire fiecare bulgăr de pământ, pentru că îşi dau seama, că odată căzut Temrjukul, retragerea trupelor roşii dinspre Kerci, este absolut tăiată. In faţa energiei, cu care s'au apărut bolşevicii la început, nimeni nu ar fi crezut, că acest oraş va cădea atât de repede

In faţa noastră şi la stânga, dealungul Kubanului, se ridică şirul de dealuri ce domină cu cotele 122 şi 290 întreaga regiune. In dreapta dealungul limanului Kurtschanskaia se întinde satul cu acelaş nume şi cu mici întreruperi constitue 8 km., teren acoperit, pe care inamicul poate rezista foarte bine.

Ruşii s'au apărat cu o înverşunare neobişnuită. Acest teatru de luptă a fost mărturia unui crâncen duel de artilerie, şi a repetate atacuri de aviaţie rusească. Pământul era răscolit ca pe urma unui plug uriaş. Peste tot plutea un miros insistent de prai de puşcă. Poziţiile inamice au fost organizate la teren, cu săpături executate dinainte. Inamicul concentra focul a numeroase baterii pe şoseaua ce ducea la Temrjuk, dealungul satului Kurtschanskaia. Satul a mai fost bătut milimetru cu milimetru şi de brandturi. Vaci, păsări şi câini morţi prin sat şi în jurul satului, înţepeniţi cum erau, păreau dela distanţă figurinele de lut ale unui joc de copii, răvăşite peste tot. Câte o casă se desprinde în două şi arde mocnit.

Inaintarea trupelor noastre a fost fulgerătoare. Aceşti soldaţi cari nu au dormit de zile şi nopţi deărândul pentru că de două săptămâni au fost purtaţi din luptă în luptă, se aruncă cu cea mai mare furie asupra poziţiilor inamice.

Tanchetele Grupului de Recunoaştere au pătruns fulgerător dealungul şoselei, până pe ultima culme din imediata vecinătate a oraşului. Satul Kurtschanskaia a fost curăţit şi ocupat definitiv casă cu casă, colţ cu colţ, în crâncene lupte de grenadă. Aceasta, până în după masa zilei de 23 August 1942, când s'a ajuns la primele case din Temrjuk. In stânga cucerirea dealurilor s'a făcut cu o repeziciune nemai pomenită.

Cercul nostru de fier s'a strâns complet în jurul oraşului. Peste tot s'au săpat adăposturi şi măşti individuale, — contactul cu inamicul de pe liziera oraşului era foarte restrâns. In liniştea instelată, pocniturile de armă şi rafalele de mitralieră răspândeau un ecou prelung. Un contraatac rusesc a fost redus la tăcere dela primele încercări.

La un moment dat sbârnâitul avioanelor ruseşti se aude deasupra noastră. O rachetă mare se aprinde şi ne luminează ca ziua, din vârful dealurilor şi până în liman. Fulgerător samaloiţii de vânătoare trimit rafale de mitraliere, iar din bombardiere plouă bombele de calibru mare. Antiaeriene noastre brăzdează cerul în joc luminos de trasoare. O bombă a căzut la cinci paşi de comandant. A scăpat ca prin minune a nu ştiu câtea oară. Insă, alături de el subit. Matache a fost rănit la picior şi evacuat. Din mai multe părţi oraşul arde cu flăcări care se ridică în văzduh ca nişte lumini uriaşe.

In zorii zilei de 24 August, artileria noastră a început atacul. Toată liziera este răscolită, iar bateriile din botul de deal al oraşului, distruse. După un schimb viol de focuri ai noştri trec în salt peste ultima faşie de teren minat.

Şanţul anti-car improvizat este trecut fără nici o rezistenţă.

In frunte este mereu comandantul. Primele case sunt trecute fără să se întâmple ceva. Incepem să devenim bănuitori. Deabia ici colo se aude câte un schimb de arme. Din loc în loc casele bătrâne şi uscate ard trosnind. Bieţii oameni, cu feţe răvăşite stau şi se uită la noi. Când spui „sdrastie" deschid ochii mari şi nu le vine a crede că nu suntem căpcăunii zugrăviţi în presa bolşevică.

Babele se închină făcând câte o frumoasă cruce răsăriteană. Din loc în loc, trecem pe lângă o groapă mare cât o casă, făcută de artilerie. Clădirile oficiale, devastate.

Şi în oraşul devastat şi fumegând, un moşneag înalt cu barbă albă, veni întru întâmpinarea noastră, rostind în graiu curat moldovenesc: „Mulţumesc Tie, Doamne, că am ajuns şi ziua aceasta".

Slt. rez. Mihalca Vasile
Reporter de războiu P. P.

COLINDÂND PRIN ANAPA, DUPĂ CUCERIRE

Pe urmele bravei noastre Cavalerii.-Oraşul sub linişte după trecerea furtunii.-Vasele scufundate în rada portului.-Anapa de odinioară

Am colindat prin Anapa imediat după ce fusese ocupată de trupele de cavalerie, din Divizia colonelului M. Kiriacescu.

Presiunea sub care a trăiat acest însemnat port maritim sovietic s'a mai potolit. Prin casele puternic bombardate şi incendiate, aerul proaspăt de afară curăţă atmosfera sufocantă şi mirosul provocat de materialele arse

Soarele cu razele lui generoase, spală deasemenea în grabă urmele prăpădului provocat de luptele pentru cucerire.

Chiar şi populaţia civilă, aproape numai femei, a reapărut pe străzile acum ferite de furtună ale Anapei, căutându-şi casele părăsite ca să reînceapă viaţa de mai înainte, calmă şi — poate — tihnită, fiindcă războiul a trecut...

Anapa a fost ocupată şi totul va

reintra, deci, curând, în ritmul normal de mai înainte.

Dacă n'ai vedea atâtea urme de distrugeri masive, te-ai şi mira că despre Anapa se vorbeşte încă la toate posturile de radio din lume, subliniind preţioasa victorie a cavaleriei române.

Urmărind cu interes înfăţişarea oarecum simpatică a Anapei, un trecător anonim, căruia îi cer informaţii despre oraş şi port, îmi spune că avea circa 15000 de locuitori, cărora li se adăuga vara un număr apreciabil de vizitatori, atraşi de această staţiune balneo-climaterică mai ales de vinurile şi fructele din regiune. Faima viticulturii de aici era cunoscută în toată Rusia.

Dar faima de ori a Anapei s'a stins pentru totdeauna.

Odinioară, pe când era o antică colonie greacă, se numea Georgippia.

Stăpânirea Anapei a trecut apoi în mâinile genovezilor, în veacurile 13-16, când devenise un mare centru comercial.

In secolul al XVIII-lea, au stăpânit-o Turcii transformând-o într'o puternică fortăreaţă. Sub Ecaterina II Ruşii n'au putut-o cuceri, fiind apărată cu înverşunare.

Prin tratatul dela Adrianopol, însă, din 1856, Anapa trece sub stăpânirea rusească. O mulţime de cerchezi au emigrat atunci în Turcia, spre a nu cădea sub noua stăpânire.

Ruşii se pare că nu i-au mai dat oraşului importanţa cuvenită, rămânând mic, dar, în schimb, au cultivat intens podgoriile sale bogate.

Am gustat câteva soiuri de vin şi, într'adevăr, am constatat că sunt de o bună calitate.

A rămas, însă, foarte important portul Anapa, pentrucă nu îngheaţă niciodată, prin care se scurg toate produsele regiunii şi comerţul cu celelalte materiale şi obiecte

Anapa este cochet aşezată între coamele de deluşoare, primele semne ale munţilor din Caucaz, şi e dominată de coasta golfului deosebit de frumoasă.

Casele sunt construite la rând şi din piatră. Surprind unele construcţii frumoase faţă de cele văzute în atâtea oraşe ruseşti, care mi-au displăcut cu totul. Sunt acoperite cu tinichea sau ţiglă în formă de semicerc, întoarsă cu golul în jos.

Bombardamentele au distrus o bună parte din acoperişuri şi au străbătut numeroase corpuri de case. Au scăpat însă, cu totul intacte o mulţime de edificii impozante, câteva chiar cu etaj, care îi dau Anapei o înfăţişare agreabilă.

Spre port, intru în câteva vile, simplu stilate şi lipsite de cochetăria celor văzute aiurea, dar drăguţe. Sunt o recreaţie pentru ochii mei, sliţi să contempleze cele mai hâde case şi edificii cum numai în Rusia cred că se pot vedea.

Pe străzi domneşte o linişte de mormânt, ca după orice potop. Şi Anapa a cunoscut potopul deslănţuit de aviaţia germană, care a precedat marşul cuceritor al cavaleriei.

Pretutindeni, sesizezi urmele acestui prăpăd, care seamănă putin cu distrugerile dela Rostov.

Ruşii au ţinut cu orice preţ ca să reziste la Anapa, astfel că oraşul a plătit scump străduinţa zadarnică a foştilor stăpâni.

Trec din casă în casă. Totul este întors pe dos şi o mulţime de case distruse într'o formă ciudată.

Pe ici-colo femei speriate şi livide scot de sub dărâmături şi grămezile de moloz diferte obiecte casnice, spre a-şi reface gospodăriile, sau ca să le mute în alte case. O tragedie gospodărească de care nimeni nu este vinovat. Războiul trece cu indiferenţă peste aceste neînsemnate fortăreţe, simple case de locuit...

Firma unei farmacii mă tentează s'o vizitez. La Costraewskaja, am văzut o farmacie care semăna cu o prăvălie de rea clasă dela ţară. A doua, pe care o vizitez acum, are — însă un aspect urban. E mare şi bine asortată în două saloane.

Şi pe aici a trecut războiul... adică cei care au fugit, au distrus jumătate din raţiunile încărcate.

Două case, spre port, sunt extraordinar ciuruite de gloanţe. Ai impresia că au servit drept poligon de tragere.

Biserica din Anapa a avut soarta tuturor celorlalte din Rusia. A fost transformată în muzeu bumoristico-anticreştin, cu desene şi caricaturi pornografice de tot felul.

Imediat, cavaleriştii noştri au curăţat urmele lăsate de vameşi şi farisei, improvizând un altar, pe care au aşezat o cruce şi lumânări. S'a servit imediat un serviciu divin, pentru alungarea necuratului din sfântul lăcaş.

Aici este înmormântat eroul căpitan George Gheorghiu din Regimentul de Călăraşi, care, intrând în Anapa, a fost răpus de partizani. Era un distins ofiţer de stat-major, căzut prima jertfă la Anapa.

Orizontul portului e întretăiat de o linie albastră uriaşe. E apa Mării Negre, pe care n'am mai văzut-o dela Odessa. Marea e ca piatra vânătă şi liniştită.

In golful portului, i se vede fundul, răsădit cu tot felul de ierburi şi plante marine. Mai mulţi camarazi fac baie, strecurându-se strengăreşte printre şalupele semi-scufundate sau înţepenite aproape de cheiul portului.

Portul este mic. In jurul său, se văd mai multe vase imobilizate pe loc. Sunt cele pe care bolşevicii nu le-au mai putut ridica în fuga lor.

Peste golf, coasta deluroasă este de o spectaculoasă frumuseţe.

In jurul Anapei, sunt grupate — dealtfel — câteva colţuri de dealuri, care plac imediat privirilor.

Deodată, tunurile anticar deslănţuie foc repetat. Proiectilele şuieră peste întinsul liniştit al apei şi lasă urme de fum unde se cunună cu marea.

Un hidro-avion sovietic încearcă o incursiune ridicolă de tatonare şi este respins imediat.

Novorossiskul abia căzuse, astfel că sovieticii îşi mai făceau iluzii asupra recucerirei Anapei.

Din cazematele din port, ai noştri trag năprasnic la orice mişcare şi tentativă inamică de a se repropia de Anapa.

Stau camuflaţi admirabil în toate cazemate inamice, care şi-au păstrat misiunea, schimbându-doar stăpânii.

Părăsesc cu emoţie acest port, căruia cucerire de către Divizia napa, a stârnit o vâlvă europeană.

Toate cuvintele de admiraţie adresate bravilor ostaşi ai acestei Divizii sunt pe deplin meritate, sovieticii pierzând treptat-treptat dominaţia în Marea Neagră.

Anapa îşi va recăpăta curând strălucirea de odinioară.

Sergent Ion I. Pogan

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

261) Sfredelul; 262) Lada; 263) Sita.

264) Soarele; 265) Soarele și luna, cerul și pământul, focul și apa; 266) Soarele și luna; 267) Soba; 268) Somnul; 269) Spata de război; 270) Strașina casei și pleșurile; 271) Sufletul și trupul; 272) Sulurile războiului; 273) Suveica; 274) Șarpele; 275) Șoarece; 276) Șipotul; 277) Putina cu varză; 278) Țigala; 279) Toporul; 280) Toaca; 281) Pușca; 282) Turta; 283) Ceapa; 284) Cerul, pământul, vântul; 285) Cerul cu stelele; 286) Ciurul; 287) Opinca; 288) Țâțele femeii; 289) Țâțele vacii; 290) Coșul; 291) Urmele de cal; 292) Vatra;

293. Incârligată, îmbârligată, în gaură de fată băgată.

294. Trupul și capul îmi este tot una, pe un picior stau totdeauna, cămeși am oenumărate, și le port îmbrăcate pe toate.

295. Mama mea și al meu tată; nebunul meu frate îi separă.

296. Mă vezi, te vezi.

297. Mi-au pus trupul înăuntru, și urechile afară mi le-au lăsat.

298. O cățea cu mațele pe jos.

299. Coarne am, și bou nu sunt, am samar, nu sunt măgar, umblu și scriu și învățător nu sunt.

300. Am o păsărică bie, bie
Din coadă adie.

301. Intr'un vârf de anin
Pulintel senin.

302. Am o butie
Și am în ea vin și rachiu
Și nu se amestecă

303. Am două bete,
Pe două bete un butoiu
Pe butoiu un dovleac,
D'asupra dovleacului o pădure.

304. Când am apă, beau vin
Când n'am apă, beau apă!

305. Două merg
Două stau.
Și două judecată n'au.

306. Două late alăturate,
Două strâmte încârligate.

307. Ce se naște în luna Martie
La față de purpuriu.
Săritură are ca un epure.
Cinci frați îi aleargă
Și doi îi prinde.
Și după ce îl prinde
Il duc în cetatea lui Fildes.

308. Bună ziua omu cu omioa
Multum'm d-tale.
Dar nu sânt omul cu omioa
Muma lui e soacră mumei mele
Ghici ce rudă sânt?

309. Cine e în casă
E și afară.

310. Fâș, mâș prin păius
Mare tulihoi am scos.

311. Ce e în grindă și colindă.
Îi vorbește ungurește
Îi muscă de prăpădește

312. Rața pe baltă
Și pencle în pădure

313. Pana cocostârcului
Bate fața târgului.

314. Cu mâță sgâiță
Pe câmp să cântă?

315. Săcâită vai de ea
Sade într'un vârf de nuia?

316. A cerut doamna de sus is cea de jos
Vin și rachiu
Tot dintr'un burțiu?

CU CINE E VIITORUL

Nu de mult asistam la convorbirea dintre un tânăr intelectual și o distinsă personalitate a culturii noastre. Primul era un însetat de zări noi, ale înțelegeri întemeiate pe dreptatea socială și pe muncă, singure aducătoare de rod în viața oricui. Era, aceasta, într'o continuă svârcolire, prin vorbă și prin faptă, dorind să împună în centrul lui de activitate preceptele de mai sus, din care-și făcuse un ideal, deși drumul ales era plin de spini invidiei și răutăților celor loviți.

Celălalt, după cum am spus, una dintre cele mai ilustre figuri ale culturii românești, om ajuns la maturitate, ocupând culmi în așezările sociale, era timul apus tânărului nostru. Om călit în ale vieții, învățase că ajunsese sus de tot prin renunțări la idealuri. A îndrepta înseamnă pentru dânsul — a lovi, a rupe din zăgazurile vieții relele înrădăcinate adânc în oameni, în moravuri, în tradiții. Dar aceasta costă, se plătește scump de temerarul dornic de bine. A îndrepta vrea să zică să renunți la prieteni, la cercul aducătorilor, care nu vin niciodată slugărnicind decât în jurul celui care, la rândul său, a slugărnicit.

Discuția dintre cei doi cărturari se stabilise în jurul temei: un singur om nu poate îndrepta relele societății românești, iar cel care ar încerca, va fi vai de el. Cu toții se vor repezi în el, ajungând tocmai el — acela care se străduia să dea o viață ideală — să fie sorcotit de majoritatea, care singură hotărăște, că este cel mai rău, și cel mai plin de păcate din societatea noastră. Cu alte cuvinte, cu o singură floare nu vine primăvara

Distinsa personalitate, oarecum, indirect, se da ca model. Nu vedeți — lasă să se înțeleagă— eu am ajuns pe culmi nu prin loviri, nu prin bicluirea răului, nu prin înfierarea ipocriziei. Ar fi fost vai de mine! Sunt aci sus de tot, fiindcă mi-am văzut mai întâi, de socotelile mele. Mi-am zis: ce sunt eu ca să am grija în bine sau în rău a altora? Fiecare să-și vadă de el, iar de societatea românească cine-o vrea. Aceasta, mai ales, cade în sarcina guvernului, că d'aia e guvern. Și dovada că am făcut bine, este că am numai prieteni, numai admiratori, am ușile deschise oriunde și sunt servit pretutindeni, fiindcă, la rândul meu, am servit și eu pe oricine.

Firește, gândirea aceasta din urmă este cea naturală, în cazul când societatea românească și-ar avea temeliile zidite pe o viață fără prihană.

Tânărul a ascultat perorația — de altminterea sinceră și prietenească — a distinsului nostru cărturar. A ascultat-o cu atenție și smerenie. Dar numai atât.

Revoltat, după ce a rămas între colegi de vârsta lui, a izbucnit. Se poate oare, spunea el, să fim noi atât de decăzuți? Poate avea dreptate maestrul? Și viața lui să fie țesută din același fir al ipocriziei? Cum vine asta: ne dăm seama de răul care ne înconjoară și totuși, îl tolerăm? De ce să nu avem curajul, adică nu e o datorie pentru fiecine să vorbească deschis, să spună mincinosului că e mincinos, puturosului că e putros, și hoțului că e hoț?

Am ascultat discuția de mai sus, și vă rog să credeți că sunt reale și neexagerate, cu o mare încordare sufletească. Aveam stimă pentru distinsa personalitate și m'am înarmat cu cum îl învățase viața să judece. Desigur că și dânsul în tinerețea sa a avut idealuri, pe care însă le-a năruit în urcușul greu spre glorie. In cuvintele sale, atunci când da sfaturi, era o mare mâhnire pornită din faptul că nu putea vorbi în altfel.

Suntem, trebue să o spunem cu mâhnire, între două lumi. Idealurile și realitatea ne stau în față. Iar cei mai mulți, ca să trăim în pace, armonie și glorie, alergăm spre realitate. Și realitatea o știm cu toții cum este. A fost descrisă pe rând în presă, în literatură. Realitatea se menține pe solidaritatea tacită a tuturor profitorilor de orice natură. Sunt îmbogățiții de peste noapte, care operează prin bani. Sunt ipocriții care învese, sunt acei care se transformă la comandă în orice ideologie a vieții. Ieri, au fost cu masoneria, cu evreimea, cu toate partidele de orice nuanță, au fost cu „stânga". Astăzi, se bat în piept că au fost de „dreapta" decând lumea, că sunt înșelați de „viața nouă ce trebue să vină asupra popoarelor tinere"

Idealurile sunt pentru tineret; până și acesta va fi luat de nevoile vieții. Idealurile sunt vorbe goale

Și totuși idealurile, idealiștii, tinerețea vor putea și vor trebui să schimbe neamul românesc. Cu orice risc, cu orice sacrificii, nu pot fi ascultate cuvintele distinsei personalități pomenită mai sus. Cu toții, oricine am fi, trebue să ne purtăm în viață în așa fel sens că de fiecine poate depinde salvarea naței. Un guvern, oricât de capabil ar fi, singur nu poate face nimic, sau foarte puțin. Dar, dacă fiecare ne-am face cu curaj datoria în cercul nostru de activitate, rezultatul ar fi altul. Deși toți din jurul meu nu muncesc, eu să muncesc; deși toți din jurul meu sunt ipocriți, să fiu onest; deși toți din jurul meu sunt hoți, să rămân eu fără pată. Nu putem gândi decât în acest chip. Iar maestrul nostru, oricât dreptate ar avea, nu poate rămâne decât prototipul unei lumi de care nu mai avem nevoie și în care nu mai credem.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

Despre noi și despre străini

Peste neamul nostru au dat buzna mulți străini, unii rămânând chiar între noi, căutând să rupă legătura de unire dintre prezent și trecut, d'intre neamul nostru de oriunde. Dar, oricât s'ar scurge la noi valul necurat al vânătorilor de pământuri românești, pământul e al nostru, căci noi am arat și am luptat cu el, căci noi am sămănat în el boabul pâinii de toate zilele și sfintele oase ale ostașilor noștri morți pentru țară. Și vântul va lua odată înainte pleava pe care ei a adus-o, iar noi vom rămânea înrădăcinați în glie.

Țara

„Țara" înseamnă, precum dovedește originea latină a cuvântului românesc, o bucată de pământ. Dar pământul acesta are, în afară de înfățișarea materială a solului pe care călcăm și a izvorului hranei noastre și al tuturor celorlalte producții economice, o valoare istorică permanentă, chiar după dispariția unei autonomii sau independențe dela început, și din el se desface, aș zice, ca un fel de abur al pământului, ceva imaterial, sufletesc, ideal, în care se găsesc amestecate toate elementele celui depărtat trecut, toată simțirea și tot gândul camenilor cari au trăit, toată această frământare a pământului cu omul și a omului cu pământul.

Impăratul Constantin cel Mare

e acela care a dat creștinilor dreptul de a se închina fățiș legii lor; la Dunăre a vrut să refacă granița împărătească și a făcut un nou pod

El era fiul Elenei din acele părți din Răsăritul Europei.

Constantin, legat astfel de aceste părți răsăritene, a hotărît să se mute acolo nu numai familii de seamă din Roma cea veche, dar și multe din monumentele de acolo.

Inainte de a muri, după un obicelu de a se primi taina botezului în clipa din urmă, ca să nu se mai poată adăugi păcate, el s'a făcut creștin.

Mihail Kogălniceanu

Ceea ce deosebește pe Mihail Kogălniceanu de toți contemporanii săi e cât de nou și de viu este astăzi. Nimic din ideile sale nu aparține unui trecut isprăvit unei mode care ar fi dispărut; în stilul său nu e nicio artificialitate părăsită, nicio îndemânare pe care să trebuiască a o respinge. Deși crescut la o școală franceză, deși corespondența de adolescentă cu surorile lui e în limba franceză a „lumii bune" de atunci el scrie întocmai ca acuma fără ca vreun veșmânt vested să ne surprindă și să ne jiencască. Iar ideile pe care le-a culeș din așa de largi lecturi în cele două limbi pe care le cunoștea mai bine ori care au răsărit de pe urma celiri într'o minte de un așa perfect echilibru, aceasta au un caracter atât de general uman. In concepția unui naționalism cultural activ. încât ne simțim prin ei întăriți în credințele noastre cele mai scumpe.

El e în adevăr actual și contemporan. Il simțim nu numai în noi. Prin ce am luat dela dânsul, dar alături de noi, mergând pe același drum, spre o țintă care este și aceea a vremii noastre. Ne bucurăm de un astfel de tovarăș, ne simțim asigurați și înconjurați prin aceea că umbra marilor lui pași se proiectează lângă aceea a silințelor noastre. El e astfel, pentru cei cari sunt obișnuiți a se gândi măcar, din când în când la dânsul, o forță a vremii de azi prin îndemnul ce coperește din scrisul sau chiar din acțiunile lui, prin mustrarea ce se desface din exemplul pe care l-a lăsat.

Cugetări

Trecutul tău și orice trecut se vede numai în lumina poeziei: altfel te lovești de faptele răutețe și cazi.

*

Ca să poți respecta pe triumfător trebuie să fii învățat în luptă.

*

Niciodată o cetate n'a fost cucerită cu un plan sau cu violența, ci cu viteția celor de-afară sau cu prostia celor dinăuntru.

SOCOTELI DE PETRECERE

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

74) Desenul din stânga arată cum să se împartă cărțile.

Se așează apoi cum se vede în desenul din dreapta și se taie aleriul hașurat.

75) 13 +
13
—
39
13
—
169 (1+6+9)=7×
7
—
49 (4+9)=13

76) Se mută câte 2 bețe din ambele laturi.

77)

78. PROBLEMA MAGISTRALĂ

Din 24 piese de joc de dame să formați 20 de rânduri a câte 3. S'ar părea simplu. Se pun pe colțurile jocului de țintar și se trag diagonale la colțuri.

Dar, scoateți acum 4 piese și după transformarea figurii numărați totuș 20 linii a câte 3.

*

79. LITERE

Avem în imagine 8 litere într'un aranjament oarecare. Un loc e liber. Prin 19 mișcări, aranjați în ordine alfabetică.

*

80. PĂTRAT CU MONEDE

Figura arată un patrat compus din 36 monede (6×6). Să se scoată 9 monede astfel ca în fiecare din cele 8 rânduri exterioare (câte 2 de fiecare latură) să rămână câte 4 monede.

*

81. LUNA ȘI STELELE

Avem în față o imagine cu patru luni și patru stele. Ni se cere să împărțim pătratul în care sunt așezate, în 4 părți egale, astfel ca fiecare să aibă o lună și o stea.

POPAS IN STALINGRAD

de Lt. rez G. M. CANTACUZINO
Reporter de război S.M.P.

Sunt zece zile de când n'am mai fost în Stalingrad. De atuncea lupta de cucerire n'a încetat. N'au încetat nici incendiile Direcţia oraşului ne este indicată în zare printr'un nor întunecat de fum. Pe drumurile stepei pârjolite care duc spre marele centru sovietic, vin cu miile locuitorii fugari ai oraşului năpăstuit. Târându-şi boarfele şi ducându-şi copiii, ei înaintează obosiţi murdari, nemâncaţi, cu mişcări de automat ca un popor de somnambuli. Stângaci şi ameţiţi de intensul trafic de maşini militare de toate felurile şi de toate dimensiunile care merg sau vin din Stalingrad, cărând răniţi, muniţii, trupe sau alimente, fugarii se chiamă şi se caută în nori de praf. Purtându-şi copii la sân, mame obosite se aşează pe marginea unui şanţ. Unii bolnavi sau bătrâni au rămas întinşi lângă şosea lăsându-se în voia soartei. Soldaţi germani îi suie în camioanele goale care se întorc dela Stalingrad ducându-i până la o gară de unde vor fi conduşi dincolo de Don.

Până să ajungem în apropierea Volgei, a înserat. Satele din împrejurimile Stalingradului sunt tixite de trupe şi de maşini. In vroagele adânci care despică din loc în loc stepa mişună refugiaţi, strânşi în jurul unor focuri de bucluci.

Toată lumea se pregăteşte de noapte, şi mai ales fiecare îşi caută un colţ mai ferit, căci, cu întunericul începe bombardamentul avioanelor inamice şi câte odată şi acela al bateriilor de dincolo de Volga.

Găsim cu greu, la marginea unui sat, într'o văicea, nu departe de o fântână loc pentru maşinile noastre, într'un pâlc de fugari şi un tren de luptă al unei baterii germane. Noaptea a venit şi focurile s'au stins. Inamicul trage lovituri răslete în gara Woroponova care se găseşte în spatele nostru. Avioanele sovietice au început patrularea lor prin cerul senin şi înstelat. In primele ore ale nopţii începe bombardarea Stalingradului. Fiecare căderea de obuz sau de bombă luminează fâşiile de ceaţă care s'au ridicat deasupra Volgei. Mişcarea camioanelor pe şosea nu încetează. Nu va înceta toată noaptea iar urletul maşinelor şi al carelor de luptă se confundă cu exploziile.

Plecăm în zori. De data aceasta nu ne lăsăm spre Sud, ca întâia oară, dar o luăm drept spre centru oraşului, înaintând spre şoseaua oficială Kalaci-Stalingrad, ajungând pe înălţimile ocupate de faimoasa şcoală de piloţi, adunătură dezordonată de hangare cazărmi şi ateliere, toate ruinate sau incendiate de un recent atac de Stukasuri. De aicea se vede o bună parte a oraşului întinzându-se dea lungul fluviului. Din marea monotonie a căsuţelor de lemn înşirate regulat dealungul străzilor, care se întretae în unghiuri drepte, răsar ici colea blocurile masive ale spitalelor cazărmilor or fabricelor.

Rămăşiţele celor mai însemnate uzine se ridică fantomatic de-a lungul Volgei. Cările, trei la număr se găsesc cam în mijlocul oraşului. Intre gara centrală şi port a fost centrul administrativ şi politic.

Stalingradul ca toate oraşele sovietice, e înainte de toate utilitar şi funcţional. In el monumentalitatea caută să se exprime prin fabrici. Vechea noastră concepţie a frumosului în sine, aicea e nesocotită. In lumina dură a acestei dimineţi, oraşul se poate descifra mai bine cu realizările lui simpliste: Linia fabricelor lângă apă, administraţiile şi biurourile tehnice între fabrici şi calea ferată; dincolo de calea ferată până la poalele marilor dune de nisip, locuinţele. Intre cartierele despărţite de vroage adânci, aproape nici o legătură decât podeţe subrede de lemn şi un singur tranvai. Si toate astea pe o lungime de 22 km.

Din vechiul Ţariţin rămâne o masivă biserică, transformată în atelier de vulcanizare, câteva cazărmi, o prefectură, un teatru şi câteva cartiere de locuinţe din lemn.

Coborîm întâi spre Nord unde lupta este în toi. Sirenele Stukasurilor au dat semnalul atacului. Focul bateriilor germane se împarte între malurile Volgei şi marile fabrici Krasni Oktiabr, Baricada roşie şi Dsnechiusky, ultimele centre de rezistenţă ale sovietelor. Acolo luptă chiar cu furia disperării lucrătorii acelor uzine.

Aruncătoarele germane de mine gem, ca fiarele rănite, Catiuşka sau orga lui Stalin cum îi spun nemţii, face un sgomot de vulcan în erupţie, cad răzleţe şi branduriile cu un sgomot înfundat, se sparg în cer şrapnele care încearcă să oprească bombardierele. Sub loviturile Stukas-urilor izbucnesc câteva noi incendii.

Rătăcim prin întinse cartiere arse până la temelie. Totuşi mai sunt oameni cari trăesc pe aicea. Din pivniţi se aud voci câte un copil, câte o fată iese din dărâmături şi aleargă înfricoşată după apă. Intâlnim în drumul nostru cadavre de ale acestor nenorociţi surprinşi de focul brant-urilor sau al artileriei ruse.

Am ajuns pe linia de foc. Nu se vede nimeni. Ascunşi prin case, târându-se prin dărâmături şi gropi, soldaţii înaintează răzleţi spre calea ferată. Se aud din toate părţile pocnind tunuri, camuflate prin curţi. Câteva lovituri de artilerie grea, zgudue pământul. Mirosul de cadavre şi de pârjol se accentuează. O luăm de-a lungul căii ferate spre centru. Ciudat oraş, port fără cheiuri tăiat în două printr'o cale ferată, fără grădini, oraş uzină în care omul e robit maşinei.

Ajungem la gara centrală în care un tren pulverizat de bombe a umplut cheiurile cu rămăşiţele de vagoane şi de maşini. Din piaţa gării au rămas doar câteva ziduri şi un mare imobil ruinat. Ajungem însfârşit pe „piaţa roşie". Un tanc rusesc ars şi părăsit e prins între mormanele de dărâmături.

Piaţa are forma unui mare dreptunghiu de 500 metri pe 800. Casele au toate până la 5—6 etaje. Dar nici una n'a rămas întreagă. Casa partidului dintr'o arhitectură informă şi bombastică, a fost golită de explozia unei bombe, astfel că există numai zidurile exterioare.

E greu de înaintat prin grămezile de dărâmături şi praful de de geam pulverizat. Un mic obelisc de marmură din epoca taristă a rămas neatins în mijlocul pieţii ca un obiect uitat. Arterele principale care duc spre piaţă sunt toate tăiate de baricade. Intr'o prăvălie devastată s'au adunat vreo douăzeci de răniţi ruşi. Unii din ei au murit. Ceilalţi gem şi se vaetă. Au un aspect aproape scheletic. Ne cer apă şi merinde. N'avem cu noi nici una nici alta. Coborâm mai departe prin ruine. Străzile sunt acoperite de dărâmături. Coborâm spre Volga urmând marea esplanadă care pleacă de pe o latură a Pieţii Roşii. Auzim voci în curtea unui imobil ceva mai întreg decât cele învecinate. Acolo s'au adunat câteva familii copii, femei şi bătrâni. Trăiesc prin pivniţe îngrămădiţi în încăperi mici şi umede, într'o înfiorătoare murdărie. Femeile gătesc, aleargă după apă, caută alimente prin case părăsite din vecinătate, supraveghează copii... Un bătrân se despăduchează liniştit la soare. Câteva palide surâsuri se mai schiţează pe aceste feţe obosite de groază. Dar viaţa continuă totuşi.

Insfârşit ajungem la Volga. Ne adăpostim în pavilionul Vămii, de unde privim celălalt mal, fără să fim văzuţi. In faţa Stalingradului Volga nu este prea largă fiind împărţită în două braţe.

Pe celălalt mal nu mişcă nici o fiinţă. Numai sălciile se leagănă liniştit peste apă. Un cer asiatic luminos şi decolorat se oglindeşte în valurile tulburi. Păsările au părăsit de mult aceste meleaguri, înfrozite de zdomotul infernal al morţii, care nu încetează nici ziua nici noaptea.

Drumul nostru de întoarcere trece în faţa vechiului teatru, monument clasic, elegant şi demodat care pare străin printre atâtea construcţii masive înalte şi informe. Basoreliefuri, coloane, capitele trepte de marmoră, elemente străine aicea, amintind de o altă lume depărtată care se chiamă Europa.

Un frumos fotolin „Empire" lucrat cu grijă în mahon de o formă elegantă şi fină, singuratic şi ridicol printre atâtea ruine, a rămas în mijlocul unei străzi. Obosiţi de a fi umblat printre atâtea ruine ajungem la locul ales pentru a petrece noaptea. E un fost spital care se ridică în partea superioară a oraşului. Jur împrejur mai toate casele au ars. Faţada lui e ciuruită de obuze. Pe când suflam bulevardul pustiu, începuse o furtună de nisip. Dinspre stepă înaintează un ecran de nori care coboară încet spre noi. După puţin timp întregul oraş e scufundat într'o ceaţă grea. Vântul răscoleşte cenuşa incendiilor şi duhoarea putrefacţiei. Cu toată furtuna care e mereu în creştere, avioanele inamice încep să zbârnâie deasupra noastră. Cu întunericul începe şi bombardamentul ale cărui reprize se succed aproape regulat din ceas în ceas. La fiecare cădere de proectil zidurile se scutură, iar când exploziile sunt mai apropiate uşile se deschid, ca împinse de cineva grăbit. In imobilul acestui spital se adăpostesc servanţii şi ofiţerii unei baterii de Flackuri (antiaeriană germană) stând împreună la masă în întuneric ei ne povestesc din greutăţile şi pericolele acestei lupte în care sunt angajaţi. Unul din noi îi întreabă dacă bombardamentul e întotdeauna atât de intens, ca astă noapte. Răzând ne răspund că, de când a intervenit aviaţia română de vânătore e mult mai multă liniştе. 22 de bombardiere ruseşti au fost doborâte de români în 2—3 zile. Camarazii germani ne dau amănunte asupra unor victorii ale aripelor româneşti.

Tot vorbind şi povestind ei ne pun o mulţime de întrebări despre ţara noastră şi noi despre a lor.

Şi tot vorbind uităm de noapte, de bombardament şi de furtuna de afară.

Sfârşitul lui Sept. 1942

SOLDATUL

ULTIMELE ŞTIRI

Incorporările la 18 ani în America

Serviciul britanic de informaţii anunţă că legea pentru reducerea recruţilor în Statele Unite dela 20 la 18 ani a fost votată de Camera Reprezentanţilor.

Pedepse grele pentru aviatorii americani

După cum a anunţat şeful secţiunii de presă a cartierului general imperial, aviatorii americani, cari au căzut prizonieri în cursul atacului aerian împotriva Japoniei, la 18 Aprilie 1942, şi cari în cursul anchetei au fost găsiţi vinovaţi de acte necuviincioase vor fi condamnaţi la pedepse grele pe baza legilor militare.

Înălţătoare serbare muncitorească la Braşov

In dimineaţa zilei de 18 Octombrie a avut loc la Braşov o înălţătoare serbare muncitorească, organizată de direcţiunea „Muncă şi Lumină". Din toate părţile oraşului, dis de dimineaţă, mii de muncitori, încolonaţi în formaţiuni de mars, cu fanfare în frunte, s'au îndreptat spre marele platou I.A.R. pentru a aduce omagiul de recunoştinţă M. S. Regelui, Mareşalului Conducător şi d-lui Prof. Mihai Antonescu, vice-preşedintele Consiliului de miniştri, care a patronat această impunătoare serbare. Au luat parte: D. Prof. Mihai Antonescu, General G. Jienescu subsecretar de stat al aerului, Dr. Dănulescu subsecretar la muncă, precum şi numeroase notabilităţi ale ţinutului.

D. prof. Mihai Antonescu a prins pe pieptul a 42 muncitori decoraţia „Serviciul Credincios", conferită de M. S. Regele. De asemenea s'au împărţit lucrătorilor harnici şi meritoşi medalii, daruri, premii în bani şi diferite diplome din partea organizaţiei „Muncă şi Lumină".

Vizita învăţătorilor transnistrieni în Capitală

Un număr de 400 învăţători şi studenţi transnistrieni au fost două zile oaspeţii Capitalei. Dimineaţa au vizitat sediul Asociaţiei Învăţătorilor, muzeul zoologic şi muzeul satului. După amiază oaspeţii au dat un concert la Radio IEF seara au asistat la reprezentarea piesei istorice „Apus de Soare".

Lui Churchill îi este frică...

După cum anunţă serviciul britanic de informaţiuni, d. Churchill a declarat următoarele cu prilejul unei reviste a 6000 de soldaţi din formaţiunile de apărare pasivă, cărora le-a vorbit despre primejdia atacurilor aeriene germane:

„Nu se poate şti cu precizie dinainte cât de mare va fi furia atacurilor viitoare germane, aşa că au trebuc să fim mulţumiţi cu metodele de apărare din 1940.

Aceste atacuri vor fi fără îndoială grele şi primejdioase şi trebuc să se facă uz de tot ce dispune armata engleză ca metode de apărare".

Pachete pentru ostaşi

Marele Stat Major aduce la cunoştinţă tuturor acelora cari doresc a expedia colete cu efecte de iarnă până la greutatea de 5 kgr. în total, pentru rude şi cunoscuţi la front, că începând dela data de 20 Octombrie 1942, le pot depune fie la oficiile poştale, fie la centrala sau filialele Societăţii Naţionale de Cruce Roşie din localităţile respective.

Costul taxelor de expediere este de lei 18 de colet.

Transportul la front al coletelor, este asigurat de Marele Stat Major prin trenuri şi caravane speciale.

Se atrage atenţiunea că este interzis a se pune alimente în colete cu efectele de iarnă ce se trimit la front.

Se pot trimite: încălţăminte, bocanci, opinci, ciorapi, mănuşi cojoace, obiecte de toaletă; ţigări, tutun, chibrituri.

Nu se vor trimite flanele întrucât toţi soldaţii au.

Presa finlandeză ne elogiază ţara

Înapoiaţi din vizita pe care au făcut-o de curând în România, ziariştii finlandezi publică impresiile lor din Bucureşti, Cernăuţi şi Odesa.

Toate articolele exprimă o deosebită simpatie pentru poporul român, care ţine cu aceiaşi fermitate frontul de sud cu care şi finlandezii ţin pe cel de nord.

Ambele popoare au deplină încredere în victoria finală.

Deschiderea Universităţii Mihăilene la Iaşi

In ziua de 18 Octombrie a avut loc la Iaşi solemnitatea deschiderii cursurilor Universităţii Mihăilene, în cadrul căreia s'a făcut desvelirea statuilor gânditorilor Titu Maiorescu, A. D. Xenopol şi Vasile Conta. Solemnitatea a fost cinstită cu prezenţa d-lui prof. Ion Petrovici, ministrul Culturii Naţionale.

După săvârşirea slujbei religioase a luat cuvântul Înalt P. S. S. Mitropolit al Moldovei, care şi-a exprimat bucuria că a oficiat serviciul religios la deschiderea Universităţii ieşene. Apoi Înaltul prelat a vorbit despre religie şi ştiinţă.

Atac japonez în insulele Salomon

Trupele japoneze, după o informaţie britanică, au dat un violent atac asupra insulelor Salomon.

Pâinea zilnică a Sovietelor — cărbunii

Dela pierderea regiunei Doneţului, problema aprovizionării cu cărbuni a Rusiei Sovietice este una din problemele cele mai grave. De pe acum Sovietele sunt puse în situaţia de a întrebuinţa lemne de foc şi turbă. In această direcţie postul de radio Moscova a făcut apel la populaţie să cruţe consumarea cărbunilor care sunt, — după cum a spus acest post, — pâinea zilnică a industriei.

Cruzimile englezilor

După informaţiuni sosite din Teheran, un număr de 120 naţionalişti iranieni au fost condamnaţi la moarte de Curtea Marţială britanică la Shiraz, fiind executaţi imediat.

Aceşti naţionalişti erau învinuiţi a fi creat o organizaţie revoluţionară anti-britanică.

Malta bombardată zi şi noapte

Formaţii de avioane de luptă germane au distrus la 17 Octombrie, cu prilejul unor atacuri îndreptate împotriva punctelor de sprijin ale aviaţiei, pe insula Malta, un mare număr de poziţii de artilerie antiaeriană, în regiunea de Nord a insulei, prin sboruri la mică înălţime.

Avioanele de vânătoare britanice au încercat zadarnic să taie calea avioanelor de luptă. In lupte aeriene înverşunate avioanele germane şi italiene au doborît 13 aparate engleze.

Marele Conducător, Mareşalul Antonescu

Revista croată „Spremonst" publică un articol intitulat „Marele Conducător, Mareşalul Antonescu".

Acum doi ani Mareşalul Antonescu a luat conducerea statului român în cele mai grele condiţiuni, în vremea când hotarele ţării fuseseră sfâşiecate, România fiind obligată la jertfe.

In timp de doi ani, Conducătorul statului român a insuflat ţării un cald naţionalism în atmosfera căruia problemele vitale ale neamului s'au limpezit şi au fost îndrumate spre rezolvare. Astăzi trebue să remarcăm deosebita energie a Mareşalului Antonescu şi încrederea sa nelimitată în poporul român. România este o ţară clasică de ţărani şi meritul lui este că a ştiut să o reunească în întregime în solidaritatea integrală a poporului român

Toate rasele în armata engleză

Un corespondent din zona de război a Africei de Nord anunţă că pe lângă toate rasele care sunt reprezentate în armata britanică de pe frontul Egiptului s'au mai adăugat acum şi mici detaşamente greceşti.

Berlinul şi presa elveţiană

La Berlin a avut loc o conferinţă de presă, unde s'a discutat atitudinea presei elveţiene faţă de Marele Reich. D-rul Schmidt, ministru plenipotenţiar şi şef al serviciului de presă din străinătate, a declarat următoarele:

German a este obligată să respingă în mod energic orice amestec în afacerile sale; ea nu se comportă ca un Sumner Welles care proferând ameninţări a cerut ca Argentina şi Chili să părăsească neutralitatea. Germania cere numai ca neutralitatea să fie observată şi n'ar putea admite la infinit ca o presă de scandal să abuzeze de această neutralitate în paguba Reichului.

Revolta din India

O nouă explozie a unei bombe s'a produs la Bombay, într'un comisariat de poliţie. O persoană a fost rănită. Poliţia a făcut percheziţii în localurile a două imprimerii, găsind un vast material de propagandă. Proprietarii imprimeriilor, precum şi câţiva colaboratori, au fost arestaţi, iar materialul confiscat.

O bombă a făcut explozie în casa unui înalt funcţionar din Inăă, la Pouna, Sâmbătă seara. Cu acest prilej au fost arestaţi un anumit număr de conducători şi persoane cari au organizat un meeting. La Wardha 12 persoane au fost condamnate la moarte. Trei hinduşi au fost condamnaţi la câte 3 ani închisoare la Nogpur.

La Benares au fost condamnate în zilele din urmă 40 de persoane.

Grâu secerat în Rusia...

Un trimis special al ziarului „Messagero" povesteşte darul semnificativ pe care soldaţii italieni de pe frontul de răsărit au hotărît să-l facă oraşului Milano.

Un tren special care a dus pe frontul rus 50.000 de colete oferite soldaţilor italieni de federaţia fasciştilor din Milano, se va înapoia în Italia cu o încărcătură de 50 de chintale de grâu pe care soldaţii italieni l-au secerat în Rusia şi pe care îl oferă oraşului Milano, pentru a fi folosit pentru hrana copiilor de şcoală.

D. Mareşal Antonescu şi d. prof. Mihai Antonescu elogiaţi de presa bulgară

Ziarele bulgare continuă să se ocupe de vizita făcută la Bucureşti de grupul de ziarişti bulgari.

Omul care este astăzi drapelul regimului, scrie printre altele ziarul „Slovo" şi sub autoritatea căruia se desfăşoară marile acţiuni ale guvernului pe de o parte, iar pe de altă parte, pune în mişcare poporul în războiul de astăzi este fără îndoială Mareşalul Antonescu.

Ca şi în alte ţări cu regim asemănător, pe reversul medaliei stă un om de acţiune care reprezintă pârghia complicatei politici externe şi interne. Acesta este tânărul profesor universitar de drept internaţional, d. Mihai Antonescu.

Victimele atacurilor britanice

După cum anunţă postul de radio oficial francez, numărul victimelor franceze care şi-au găsit moartea cu prilejul atacului aerian englez contra regiunei Creuzot, a atins cifra de 57.

Numărul caselor complect distruse a trecut de 60, iar acela al caselor avariate a trecut de 300.

Au rămas fără adăpost 500 de persoane.

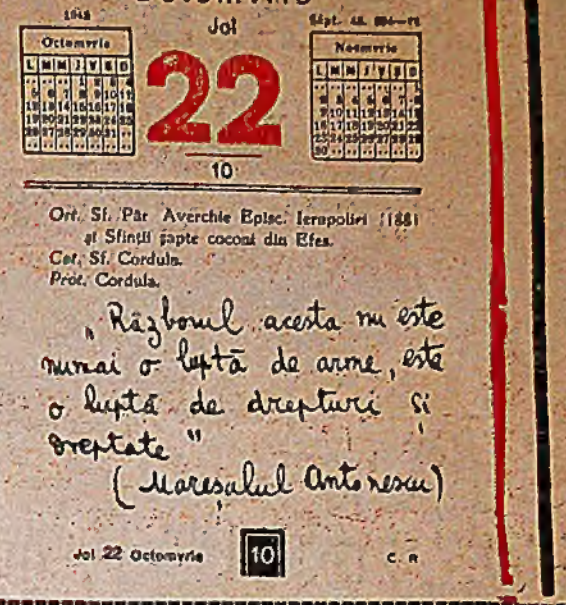

SITUAŢIA PE TOATE FRONTURILE

REZISTENŢA BOLŞEVICILOR LA STALINGRAD I-A COSTAT PIERDERI URIAŞE

La Stalingrad, luptele continuă conform planului stabilit. Trupele germane au dus mai departe acţiunea de curăţire din apropierea uzinelor „Baricada Roşie", ocupate în ziua de 18 Octombrie. Artileria grea şi aviaţia germană au bombardat violent uzinele „Octombrie Roşu", puternic fortificate, zona rafinăriilor de petrol şi o parte din cartierul Sparta Kovka care mai sunt în posesiunea forţelor sovietice. Toate aceste poziţii pe care le ocupă bolşevicii sunt extrem de puternic fortificate şi ei le menţin numai graţie unor grele pierderi în oameni şi materiai, care se vor resimţi în scurt timp. Trupele germane stăpânesc în prezent întregul ţărm de apus al fluviului Volga, paralizând navigaţia şi transporturile bolşevicilor pe această cale atât de importantă pentru ei.

Centrul de gravitate al atacurilor aviaţiei germane a fost pe Volga inferioară, unde apariţia avioanelor bolşevice este din ce în ce mai rară, din cauza grelelor pierderi.

IN CAUCAZIA, ATACUL GERMAN INAINTEAZĂ

In ţinutul acoperit cu păduri dese din vestul munţilor Caucaz, cu toată rezistenţa îndârjită a bolşevicilor, în poziţii puternic fortificate, — ei au fost până la urmă sdrobiţi şi isgoniţi. In tot acest sector operaţiunile au fost foarte mult îngreuiate de vremea rea. Pe înălţimile munţilor ninge tare, zăpada fiind în unele locuri în pături de trei metri adâncime. Cu toate acestea, infanteriştii şi vânătorii de munte au continuat cu elan şi cu tenacitate, operaţiunile de curăţire a văii pe care o cuceriseră în regiunea Suamin. Cele două coloane care atacau în direcţia străzii ce duce spre Tuapse au făcut legătură între ele, deschizând astfel un nou drum pentru aprovizionarea germană. In acest sector poziţiile sovietice sunt atacate fără încetare de aviaţia germană.

In regiunea Novorossisk atacul german înaintează către mare, printr'o regiune de fabrici transformate în fortăreţe. Două vârfuri de atac au reuşit să facă joncţiune şi aici. Forţele bolşevice încercuite cu acest prilej au fost nimicite.

In sectorul Terek, contraatacuri înamice au rămas fără rezultat.

In lupte aeriene, au fost doborîte 10 avioane sovietice.

TRUPELE ROMANE AU RESPINS ALTE ATACURI ALE BOLŞEVICILOR

Pe frontul Donului, trupe române au respins atacuri ale bolşevicilor, provocându-le grele pierderi.

In regiunea Volgei inferioare, formaţiuni de avioane de luptă au nimicit mai multe trenuri de transport, un remorcher şi şase avioane aflate pe pământ.

In sectorul de centru operaţiunile au fost stingherite de vremea rea şi de un frig aspru.

In sectorul de nord, la sud de lacul Ladoga, un regiment german de infanterie a luat cu asalt un număr de 166 adăposturi inamice. Mai multe blok-haus-uri au fost aruncate în aer cu ocupanţi cu tot. După trei ore toate înălţimile erau ocupate, locul bătăliei fiind acoperit de resturile dezastrului bolşevic. Mai multe atacuri disperate ale bolşevicilor de a relua aceste poziţii au rămas fără succes.

Tipografia Societatea Naţională de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANA", Bucureşti Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmatr. sub Nr. 156/9 la Reg. Oficiului Comerţului Bucureşti.
Tipărită la 22.X.1942